બે ઘડીની મોજ

અમુલ્ય રત્નો ભંડાર અને મંડો ભાગ

જેમાં જુદી જુદી જાતના
૧૮૨ ગાયનનોનો
સમાવેશ કરવામાં આવ્યો છે.

પ્રગટ કરનાર
શા૦ સુંદરદાસ પરાગજી બુકસેલર
મુંબઈ
ધી "કમર" પ્રેસ.
સંવત ૧૯૬૧ સન ૧૯૦૫

કીંમત ૬ આના.

માહાલે એન્ડ કુંપની

વીલાયતી તથા ગામઠી ટોપીઓ તથા મખમલના
વેપારી.

ચાલુ ફેસનની ફેન્સી ટોપીઓનું ગંજાવર વેચાણ.

અમારી દુકાન તરફ ગ્રાહકોનું ઘણુંજ ખેંચાણ.

શા માટે?

કારણ કે. અમારી દુકાને વિલાયતનાં નામાંકિત અને કિસ્ટી મેકરના એંગમોર. મહારાજા. આસ્ત્રાખાન. લેમબાડ, મીરજાપોર, હંગેરીયન. સાઇકલ, અને ખાસ **બાદશાહી** વગેરે વીલાયતની ફેન્સી ટોપીઓ હમેશાં મોટા જથામાં તઇયાર હોય છે. માલ શોભીતો અને સારો તેમજ સ મળે છે. ગામઠી ટોપીઓ અને ડરેસો તથા જાત જાતની અમારે જથાબંધ તેમજ છુટક કીફાયત ભાવથી મળી શકે છે.

બહારગામના આરડરો ઊપર પુરતું ધ્યાન આપવામ આવે છે.

☞ એક વખત ઓરડર મોકલી અથવા જાતે દુકાનની મુલાકાત લઇ ખાતરી કરવાની સુજ્ઞ ગ્રાહકોને નમ્રતા પુર્વક વિનંતી છે.

મહાલે એન્ડ કંપની.

ઠેકાણું-નંબર ૪૮૪, મારવાડી બજાર-મુંબઇ

અમુલ્ય રત્નનો ભંડાર

અને

સુંદર બાગ

૧

ચલો જંગ કરે નહી રંગ કરે દીલ તંગ કરે
મીલ ઢંગ કરે સભી સંગ કરે, ચલો યારો સારો
મારો મારો છાપા મારો ઘાત કરો સભી સંગ કરે—ચલા
હમ જરી સીતમગીરી દીખાએ, આયે
સીપાહગરી દીલાવરી દીખાએ, હાંહાંહાંહાં
કામસે નામ હય યાર, ઇધર ઉધર રોભરકે ફાએ
જરસે હમ ફીરે. ફુલ ભુલઇય

૨

ઇતનેકે બીચ મોરી ગઇરે મુન્દરીયા,
ગઇરે મુન્દરીયા, ગઇરે મુન્દરીયા
સાસ ન લીની મોરી નનદન લીની
તુમને ચુરાઇ પીયા મોરી મુન્દરીયા મુરીદેશક

૩

તેરા જીયા ચાહે નજર હમસે છોડદે
તેરા જીયા ચાહે હમકો મીલનકો
ભાઇ ભતીજેકો છોડદે
ઘડા નહિ ડુબે ઘડી નહી ડુબે
પતલી કમર લચકાય જાએ
તેરા જીયા ચાહે હમસે મીલનકો
ારકી [illegible]યાકો છોડદે કમન્દેજફા

૪

બદ કીસમતીસે હોગએ સાગમાં નએ નએ
હાસીલ કીએ હંય હુસરતો અરમા નએ નએ
ગુરબતમે સચેરે લાઅલો ગુલ અબક હાં નશીબ
સહેરા નએ નએ હય બીયાબાં નએ નએ
કરતાં હું કદ્ર અપને દીલે લખ્ત લખ્તકી
પએદા કીએ હંય લાઅલે બદખશા નએ નએ

૫ ભુલ ભુલઇયાં

માલા મુંબાઇલા જાયચા તીકીટ કાડુન કવા દેઇના
આલા ખંડાલ્યાચા ઘાટ તીથ ગાડી હોતી ટાટ
આતા બોગદીયાતુન ગાડી કાવ જાઇના
માઝી ગવલ્યાચી રાધા કાશી બોવલા દુધા
ગોરે ગાલ દેના તન રાહીના ભુલ ભુલઇયાં

૬

હાએ દુનિયા કએસી બારી ઝીમેદાંનકે બદકારી કરત જનમ કરમકી ખારી
નેક એક નહિ નિગાહ પડતે સરવર કયા પરજા—હાએ
જો સરફ કહે લાને પીર અઉન હએ બન જાવે
અરે સચ હએ કહેનારે, તેરા સચ હએ કહેનારે
કુચ્છ ખઓફ નહી ખાતે બદ, ખાઇશ જતલાતે
અરે સચ હએ કહેનારે, તેરા સચ હએ કયનારે
હએ પુરફન રહજન હદ દરજા દુનીયા દુનિયા
દુનિયા બદજનકી હરજા—નેક એક હુસ્નઆરા

૭

કયા જાને (૩) કૌન ખતાથી કે જાનને પાયા હે ફાની બદન
પેટ પાપી હવ પુરા ચંડાલ, પડા પીછે ભારી જંજાલ
નહિ પાયા દમ ભર ચમન ઇન્સાનને—જાનને૦
પયદા હો પયસે જાનકો માર માર, ખાનેકો તૈયાર ફાલતુ ચાર ચાર
સિતમ કયસા યહે ડાલા યજદાનને—જાનને
કહી મરકી હરસાલ, કહી મહેગી દુખ કાલ, કહી જંગો જંદાલ
કહીં ખેતી યા બા, નહી પાયા દમ ભર ઇન્સાનને—જાનને

૮ લયસોનિહાર

હઠીલું મારૂં મન હરખાવેરે—
ખુબ રીઝાવે મને, દીલડું ધુજાવેરે? —હઠીલું
~~કારી કટારી~~ કાલજે મારી, ચાલ હાલપર જાઉં બલહારી

મનને કેમ કહું રે ? મન હમજી રહું રે ?
દીલથી બે દીલ હું તો છઉરે ?
પ્રાણ દઉરે ? હાંણ લઉરે ?
મધુરી તારી સુરત સુંદર મને બેકલ બનાવેરે—ઠઠીલુ

૯ દોરંગી દુન્યા

દીલતો જખ્મામાં હાએ જલે ને જલાવેરે ?
ગમીની આગ કોણ અરે હાં ? બુજાવેરે ?—દીલતો
પરવર કદરતું કરજે દઇ પ્યારી તું જપનાહ,
ગર તું નહી તો કોણ બેકસને બચાવેરે ?—દીલતો
અમે સાની, અરજી સુનજે કરજે તું કદ્ર અએ ખુદા
ઓ સાની, અમને દેજે દુખમાં સબ્ર સારી, અએ ખુદા
જાહાં જાંની દાદ આપી શાદ રાખે અએ ખુદા ?
તુંહી દાની, દે નીવારી જુલ્મ જબ્ર અએ ખુદા ? પરવર

૧૦ બાગે બેહેસ્ત

અરરરર ? મેરે યાર તુંમને કયા કીયા ?
કાલહય કાલ ? અયારોસે અયસા, ઇકરાર તુંમને કયા કિયા—અરરરર
કૌલ કિયા હો ગયે નાચાર, તુંમને કયા કિયા ?
ખુબ ખબરદાર ? ખબરદાર ? તુમને કયા કિયા ?
જાવન જિનહાર ન બિનહાર, તુમને કયા કિયા ?
હાય ? હવે આપ ગિરફતાર, તુંમને કયા કિયા ?
કાનસે આન સુનલી હય સારી તકરાર તુમને કયા કિયા ?

૧૧ રામલીલા

જુદી તારીફ હએ કબ કીસને પરસતાં દેખા ;
હમને ગુજરાતમેં કુલએ એશકા સામાં દેખાં ;
હુસ્નો ખુબી મેં નજાકત મેં કદો કામતમે
બખુદાર શકે પરી જાહા હર ઇનસાં દેખા ;

(કીતઅ)

સાહકા સાનેકા દવાત ઓર કલમ સોનેકા
ખુબી ગુજરાતકી લીખખું જો હોયમ સોનેકા ;
રંગતે કુટકે ભરદી હએ જહાં કીઆરી
દસ્તે કુદરતને બનાયા હએ ઈરમ સોનેકા
કોહો બન બાગો ચમન માલો ખજાના રઓશન
અએ શા દીલશાદ ઇન આંખોને ગુલીસતાં દેખા ; કરણઘેલો

૧૨

રાત થક સપના મયને બદ અપપ્યારે આજ દેખા—રાત
જા પહુંચી મય યેક દેશમેં, હાય રાજન !
દુરહો જાતે ઉસકા રાજ દેખા,
જાતે ઉસકા તાજ દેખા, લુટ જાતે સબ રાજ દેખા,
સુખપર પરતે ગાજ દેખા—સપના
રાજ તારાજ દેખા, તાજ મુહતાજ દેખા
રાજકે રાજાકો આફતમેં અયસા તરાજ દેખા—જા પહુંચી

૧૩ હરીશ્ચંદ્ર

કામછે દુષ્ટ વિકારી, અહા ? પ્રભુ કામછે દુષ્ટ વિકારી ;
ઈંદ્ર સમાન પતિ અતિ સુંદર, અશ્વપાલથી છે યારી—આહા
ત્રણસો ત્યાગી એકજને ચાહે, તેના ચિત્તમાં છે જાર છીનાળી—આહા
ધીક બાઇ તુજને, ધીક તારી બુધ્ધ, વિપરીત વાત વિચારી—આહા

૧૪ ભરથરી

તારૂણી તુજથી નથીરે જુદાઇ, શશી વદની શુખ પામું હું આહી—તારૂણી
વદન મનોહર તારૂ લલીતા, સૌરંભ અંગ જોબન સુખદાઇ ? શશી વદની
ભ્રકુટી વિક્રમ સ્મિત અતી વિક્રમ નિરખી પ્રિયા ભુલુ સરવેરે કાંઇ—શશી
ત્રણસો સાઠ ત્યાગી તુજનેરે ચાહુ તુજ વીણુ મુજ ક્ષણકલ્પ સમજાઇ
શશી વદની

૧૫ ભરથરી

આધીન આધીન મારે રાજાને પ્રજા
નિશદીન લુંટી ઝુટી તનમન, માણું હું મજા
ચાલાક ચાલાકને, આપી દઉ રજા—આધીન
રજની દીવસ થઇ દાસ, રહે જે જે પાસ
ધર તેનું ભરૂં હવે કેમ ડરૂં પરવા ન ધરૂં
અવળા ચાલે તેને કરૂં સખ્ત સજા ચાલાક

૧૬ રાજતરંગ

એનો ભાર શુરે, હવે વાર શુરે, એની જીભે પડાવું હું હા ;
જ્યારે થાઓ જમાઇ, ત્યારે મારી સરસાઇ, મુને પાડનાર છે ; કોણુના
મારો ઝીલનાર છે કોણુ હાથ—એનો
કંથ પીશે પુછી પાણી, સ્નેહ આણી ચતુર છું આખું ચલાવીશ રાજ;
માણુવી પછી માનીતાં મોજ, પુરો રાખીને પેહેલથી ઓજ—એનો
માન મુકી, થાયનારી, એ કુમારી બંકો બને તો તો જમાઇ રાજ.
પાય પડે, આખુ રાજાનું તાજ, સુખું મરડી ચલાવું હું રાજ—એનો.

રાજતરંગ

૧૭

રંગીલી રસીલી પ્યારી, કામની કટારી મારી મુંજ મન વશ કરનારીજો;
લલીત લક્ષણીછો લલના મુંજ, ઉર વશી ઉર વશનારી જો,
તારી ખરી વાત ઘાત કરનારી જો, વારી વારી કહ્યું નહી ઠરનારી જો
કાંઇ વીચારજો, કાંઇ વીચારજો.
અકલ ગુમાવી શું બેઠા, કાંઇ ધર્મ નીતિ ને ધારી જો
માર નારી ધારી રાખ પરનારીજો રાજતરંગ

૧૮ જંજાલી જીવડા (રાગ)

દીવાના દીલડાં ડાબ્યું જરી તું થારે
મસ્તાના મનણાં, માની જરા થીર થારે
કાં નાહક મરવા બની પતંગ દીવે ધારે—દીવાના

શાખી

દીવાને દરકાર નહિ, બળી બળી મરે પતંગ
એવો જીવડા જાનતું જુઠો પ્રીતનો રંગ
એવાં જુઠા રંગને રંગારે—દીવાન

શાખી

જે મુરતપર મોહીને તુ તરફડી મર અહીં
તેને તારૂ સ્વપ્ન નહિ, મીઠી નીંદર મહી,
મીથ્યા આશા તાણે નતણારે—દીવાના સારદાવીજય

૧૯ પીલે સરાબ (રાગ)

મારી કરીને મોહ બાણુ કવી કુડા કાતીલ થઇ આમન સતાવ
ચોરી કરીને ચીત્ત બાણુ કરી કુડા—કાતીલ
તારા પ્રેમની લગની લાગી મુજે
કુડા કામની જવાલા જાગી મને
જાગ જામ બળું આગથી બચાવ કવી કુડા—કાતીલ શારદાવીજય

૨૦

સખી સામળીઆ, ચીત હરી હરીએ વળીયા—સખી
મોહન મુરત, સુંદર સુરત, જાદુગરી ભરી ભુલાદે માન
સોનાના સુરજ આજ ઉગ્યા સખી, દુધડાં સાકરમાં ભળીયાં—સખી
સુંદર મુરતિ શામળા, પુજુ ધાગી પ્રેમ
જાળવજો શ્રી જગપતી, સત પતી વ્રતનો નેમ
પામી હું પ્રેમની રતન, બની હું મગન
અહા ! આલી પ્રેમની પંખીણી ! મોહન મન ગમતા મળીઆ–સખી
રમાદેવી

૨૧
આવો રંગમા ણીએ વહાલી; જાઓ નહિ બોલશો ઠાલી !
પાઓ પ્રીતી રંગ નીપ્યાલી, ખાઓ શીદ સોગન ખાલી—આવો
પ્રીત પરનારી, નરકની વહારી, કંચન કાસે રસ ભરનારી,
જનમ સુધારી, હે પરનારી ચાલો ખરો જનમ
મધુરી લીયો મહાલી—આવો રમાદેવી

૨૨
વહાલા વેગે આવોરે, દયા દીલે લાવોરે ભીડુ મારી ભાગવા હોજી
નહી આવોતો છાના ઉઘાડુ હું છીદરો—વાહાલા
આ હેરડામાં ઉછળી, ગોવાળીયામાં વાસ
કાંધે કાળી કામળી, માગી પીતાં છાંસ
હું રાખુ તમથી દાવોરે—ભીડુ.
એ માના એ બાપના, નકટા નીર્લજ બાળ
મહી માખણુના ચોરટા, કંસ તણા હે કાળ
સોડ તજો રાધા તણી, દુર્જન આપે ગાળ
ધીરા વેગે થાઓરે—ભીડુ નરસી મહેતો

૨૩
રસ ભરયું આ જોબન જાય, રશિક રંગીલા વિના
અંગ ભર્યો આ રંગ સુકાય, રંગી રંગીલા વિના
સુંદર બાગ સરીરનો ખીલ્યો છે નવરંગ
અંગ ફુવારા ઉડતા માળી જ્યાં અનંગ
ફુલ પ્રેમ રૂપી કરમાય ખીલાવે કોણ ભોગી રંગીલા વિના

૨૪ કામલતા
આરે નાજુકડે ના હોલીએ, આરે કામણગારે કંથે
દિલ લોભાવીઉરે દીલ
કમલવદન કાળજામાં પેઠું, હવે ન હૈયુ બેસે હેઠું
ઓ પ્યારા વિબુધ તેં તો ઉર અકલાવીયુરે (૨)
વિબુધ મારો, વિબુધ પ્યારો, વિબુધ ભોલો, વિબુધ ગોરો
વિબુધ વિધા સાળી, ચિત્ત ડગાવીઉરે ચિત (૨) વિબુધવિજય

૨૫
મોહે દેકે ફીટકાર ગયે જીવનહાર, મોહી લાગી જ્વાળ, તનકુ સજની
આયા કલંક શીર, ભયા મૃત્યુ ખરે મોહે દેકે ફીટકાર—ટેક
રખુ ભકતિ અપાર, પતિ ચરન આનાર, તોભી આઇ આળ, અબતો સજની

મોહે કરે જખમ પીયુ પીછે ફીરે મોહે દેહ ફીટકાર
સખી લાવ કટાર, કાટું શીશ આવાર, મોંએ જીનાં ધીકારે
અબતો સજની મલ કુબી સંસારે વાકુ પાર કરે
મોહે દેકે ફીટકાર ચાંપરાજ

૨૬

કોયલ સુર દીલને લાગે આનંદ કારી, જેમ પ્રીય પોકારે કાન્ત બની મતવારી
ઓ રતિ રંભાકે ઉર વશી આવી આંહી, કે મુજ દીલ કરવા સાન્ત અપ-
સરા આવી—કોય
ઓ કોમળ કમળતું વાશ પ્રસારે તારી, આ ભમર ભમે છે તુજપર
વારી વારી—કોય
ઓ ભમર ભમે છે સાને મધુ વન છોડી, આ પુષ્પ ખીલ્યા છે આવ
જલદી તું દોડી
નવરંગીત પુષ્પે બેશ ફરીને ઉડી, ચંબેલી ચીતમાં ચાહે ફરે મન ઘેલી
તુજ રૂપ ગુણને નામ જણાવો પ્યારા આ દધ્ધ દશનનો લાભ મેળવ મન
મારા—ઓ ભમર

૨૭ રાણકદેવી રાખેંગાર

અવર મદન અલબેલો, આતો દીસે અવર મદન અલબેલો—ટેક
સરદ પુનમના સુધાકર સરખો, આજ નગરમાં ઉગેલો—આતો
મનોહર કસ્તુરી આ મૃગ માફક, જોઉં ઝરૂખે ઝુકેલો—આ.
હું નિરભાગી નાથ તજી મુને, વેસ્યા અવાશ વસેલો—અવર
ધન ગુણિકા ધરણી તલ તુજને, પ્રિય કર્યો મમ પરણેલો—આ
ચંદ્ર ચકોરને મધુર મેઘસમ, મુજ મન રંગ રહેલો—આ.
ભૈયારી વેસે નહિ જાણે મમ છળ છેલ છબીલો—આ

૨૮ પવીત્રલીલાવતી

જલદી હુકમ થયોરે, જવાને પ્રિયા, જલદી હુકમ થયોરે
હુકમ ધારણ કર હું મુજ સિર, જાઉં નકી રોકવા હઠ ન લ્યોરે—જવાને
હુકમ થયો હું નવ રહુ, વડીલ એ કહેવાય,
પ્રિયા આમન્યા એમની, નવ હુંથી લોપાય—જવાને
જે કૃષ્ણે છોડાવીઓ તેની મુજને સહાય
ફીકર કરોમાં પ્રેમદા, પ્યારી મુજ વિષયાય—જવાને
જેને સહાયક શ્રી હરી, સ્યામ કહું છું સાચ
વાળ ન વાંકો તેહનો નાવે ઉની આંચ—જવાને ચંદ્રહાસ

૨૯

તાતનો ભરૂસો નથીરે, મુનેરે, મારા તાતનો ભરૂસો નથીરે ;
પ્રીતમ થાલજ, કારણ તમને એકલા મુકે એ રીતે કોણ કહીરે-મુંનેરે
પ્રીતમ ઉષાને નડયો, તેનો તાત અસુર
આપણ સ્વામી જાણજો, બીજો બાણા સુર-મુનેરે
અની રૂદ્દને નાંખીયો, કારા ગ્રહની માંય
દાદાએ છોડાવીઓ, આવી ત્યાં યદુ રાય-મુનેરે ચંદ્રહાસ

૩૦

હો વિદેસી પ્યારા, હજું ન આવ્યા મારારે
કોલ કરીને, ગયા સું ફરીને, ટેકી થાય આપ કાન્ત મારારે
જીવન જાનમારી, પ્યારમાં ડુબાવી, પ્યારા આમ સું રહ્યા છો ન્યારોરે
વિદેસી
કંઠ માળ ધારી, આમ સુ વિસારી; ઘટે નહી આમ સ્યામ મારારે હો વિદેસી

૩૧ (શિવાજી)

હો, મન હારીણી મુને સૈ પ્રાત્પ થાયરે
લલિત લાવ્ય ણવતા છે એ લલના, જનાર્દનની કુંવારી કન્યાયરે-હો મન
કરમ મારાં સારાં હોયજ કયાંથી, સયું સાથે સંબંધ સંધાયરે-હો મન

૩૨ (શિવાજી)

આજ આવી રાજ હજુરમાં, કરજોડીને કરૂં વિનતી—ટેક
એક કામસેના વેષ્યા અહીં, સાચી સતરૂ તે તો મારી સહી
રાત દીન ઘેર તેને રહી, મમ પુત્રની બગાડી મતી—આજ
કુલમાં કલંક કપુતથી, અમને જરા ગાંઠતો નથી
એથી આપને કરૂ અરજ આ, મુંકી ભેટણું પદ ભુપતિ-આજ
હુકમે હમારી પીડા હરી, ગણીકા કનેથી કૃપા કરી
મમ પુત્ર આપ અપાવીએ, થાઓ રાજ્યની ચડતી રતી-આજ

૩૩ (લિલાવતી)

કપટી દીલ તારૂ તપાસીજો વાંસી રહયો-કાં—હાં હાં
કુવારી બાળા ફસાવી ખોટી લલચાવી
તે ભુલી ગયો કાં-કપટી
વાણી મીઠી તારી ઝેરે ભરી
મારી જીંદગીને ધુળ ધાણી કરી
રાખ, ઇશ્વરની બીહક મનમા જરીક;
જાય છેક અભીમાનમાં વધ્યો કાં-કપટી કામલતા

૩૪

ઉઠાવો નખરાના ટકા હજાર
તુતો નાનકડી નાર, બની મોટી સરદાર,
શી જોબની બહાર, જાઉં બલીહાર (૨)
પલકોના પાંચ લાખ પ્યારી રૂપીઆ
તારા નેણોના નવ લાખ પુરા, હાં તારા નેણો
પાતલી કમર વોહ નાજુક ઉમર વાહ
મોહી તુજ મચકે કમર કેરે લચકે
પ્યારી તાબેદાર તારા નખરાં

૩૫ કામલતા

વાટ જુએ છે વાલી રસીક વર રજા અમે તો લઇશું બા
પ્રેમ ગુંથણી ગુથો છાનાં દુર અમે તો થઇશું બા,
મને એકલી મુકીને તમે જાઓના
થશો એકલા તમે ત્યાં જાઆ બા
મને લાગે છે બીહીક
બધુ ઠીક છે ઠીક
કેમ ! કેમ
ખાલી કરો પતરાજી
અમે જઇએ એમાં રાજી
છતાં કરોછો સફાઈ
છોડો જશુ અમે બાઇ
હવે આવજો બા
(સખી તું)
બા આવજો બા
(અલી તું)
હા આવજો બા
કરો અમન ચમન
અમે જઇશું બા—વાટ જુએ છે કામલતા

૩૬

હા ! માનેલી માતેલી છકેલી છોકરી, તારૂં ઉતારૂં ગુમાન
હા ! ચઠીને ચઢી તું છેક ચઢી ભુલી નાના મોટાનું ભાન
પ્હેલાં પાણી પીને ઘર પુછે પછી, એ તો મહા અણજાણ-હા
લાડલડાવીએ બાળ પણે, પછી બાળ કરે અપમાન;
પાલીએ, ભુલી ભાન, કદાપી શ્વાન, સ્હેવું નુકશાન;
આપ કુપાત્ર પ્રીતીનું પાત્રજ, રહેશો, આખો ભવ દુ:ખનિધાન વીણા વેલી

૩૭

જરા નાચોજી નખરેથી યાર, હારે જરા ખેલોજી નખરેથી યાર
તેરા મેરી જોડી બની મજેહદાર—જરા
ચાલુ છટાથી મ્હાલુ અદાથી, એ તો ઇસ્ક બાજીનો વહેવાર—હારે
હવે નેન મિલાવોને પ્રેમ શીખાવોને, ઓર લુટાવો જોબનની—બહાર
એજી લટકેથી આવોને મટકેથી આવોને
ઓર સુણાવો ઝાંઝરનો ઝમકાર
ઉહું હું—ઉહું હું—ઉહું હું—યાર ? ઇશ્કના જો જો દેદાર ? ? રંગીલા

૩૮ રમાદેવી

ઝીણા ઝરમર વરસે મેહ ભીંજે મારી ચુંદડલી
એવા નંદ કુવર શું નેહ બીજે મારી ચુંદડલી
ઉંચા આવાસ એ અલબેલાના નીચે અમારી મેડીરે
સુતિ હતી હું મારા ભુવનમાં સાન કરી મુને તેડી
લગ લગ વાધુર મગ મગ મોરલા ચાનક થવાને મરીરે
વીજલીના વેગના ભયને ત્યાગી આવી ઉભીયા શેરી—ઝીણા

૩૯ જગતસિંહ

દુનિયામાં નથી કોઈએ દીઠો પ્રેમ કીનારો
સાગર મહી ડુલતો પ્રેમી કોઈએ ન ઉગાર્યો—દુનીયા
મતલબમાં મુઝાએલો ભમર એમ ભમાયો—
પ્રેમાંધ બની પુષ્પ કમળમાં ઇહ બીડાયો—દુનીયા
પંખી પ્રદેશી પરેમ વગડે જઇને મુંઝાયો
ઝાડીમાં મલી વાટ નહિ એમ અથડાયો—દુનીયા
આ મીત્ર મલે ભામીઓ, આવે લવે આરો
નહીતો ધવાએલો ફરે એ બળદ બીચારો—દુનીયા જગતસિંહ

૪૦

હળી મળી આવો (૨) સૌ સાહેલી પુજન પ્રેમથકી કરીએ—
અતિ ઉછરંગે સૌ મળી સંગે ઉત્તમ વિધીને આચરી એએએ
મદન રિપુ ભવ પતિને ભજીએ, ભજન મણી હધ્યે ધરીએ એ—
શુખકર, જનવર, શંકરસ્તવીએ, ભવ ભવ પાતીકપર હરીએ—
વિધ વિધ વીધીએ પાર્વતી પતીને, પુજી પુનિત પતિને વરીએ—

૪૧ ઉજ્જેણી

સોંપુ આમન મોતી મનહર મારા પેમથી
જાળવજો જીવણજી મારા નેમથી—સોંપુ
પ્રેમ હીરે જડી વનિતા વીંટી—રાખશું હદય મહી' રમણી એ વીંટી
વાહ મધુરી તુજ વાણી મુજ મીઠી—

૧૭૨૯

પ્રતમ આધાર મહારા; જુવતી વેણીને પ્યારા, ચંદ્રિકા લટક તમારી ઓરી સીલી ચંદ્ર તમે ચીતસ્વરે—સોંપુ ઉજ્જેણી

ગરબો ૪૨

ચોકને આંગણે ચાંદનીરે, ખોલી રૂપેરી રંગ રંગરે આવો સાહેલી રંગમાણવા

હૈયાં ખોલીને બેન બ્હેનો, વાતો કરીલ્યો બ્હાલાની—
બ્હાલા વસે વીદેશમાં, ખાલા બાળે વેશ
સપર શાશા મોકલું શાણાને સંદેસ
કુંજલડીરે સંદેશો અમારો જઈ વાલમને કહેજોજીરે—
પ્રીતી કાંઠાના અમે પંખીડા પ્રીતમ સાગર વીના સુના
સુનાજીરે કુંજલડી જે બ્હાલો મીઠો મેરાવણ
અમને અમરત ખાણું બ્હાલાં પ્રીતમ પ્રાણ—
સાહેબો મારો સુલક્ષણો, એઠાં જુઠાં ખાય
ઘરની સુખડી ના ગમે સોગન જુઠા ખાય
તમારા સમજે તમે મને બ્હાલા જુઠઠા સમ સીદ
ખાઓછોજીરે પીયું તમારૂ મનડું માને ત્યાં જાઓ છો
ધીભરચારે ઘેબર ઘેર રઝળે છે કુશકા ખાવાને
ધકકા ખાઓ છોજીરે,
સોળ વરસની સુંદરી, સ્વામી વરસે સાઠ
મોઢુ જોઇને મોહી રહયો, લાડકી કરતી લાડ
પગમાં કાંટો વાગ્યો નહીરે, જીવું હું તો નીહીરે
જીવું મારી સગી નણંદના વીર હો રાજ
તેડાવજો મારા બાપુજીને જોગી જતીને તેડાવેજી—નહીરે

૪૩ મોહીનીચંદ્ર

મહી વેચવા હાલી, હું તો મહી વેચવા હાલી (૨)
મારગે પલકારા મારતી ફર ફલી ફાલી,
જુવાનોઆની નજરે પડતાં લાગું બહુ બ્હાલી
પ્રેમ પરખી પરણું હું તો મોઉં ન ઠાલી માલી—હું તો
માણી માણીગર અરદપર, મકર કરડી આંખ,
પોપટ પડયો પરેમ પાંજરે પાળ ગમે તોડ પાંખ
પાળીએ નહિ અમે પોપટા, ગાડરના સારનાર
અડીએ નહિ અળખામણાનો રહતે પડતું ગમાર,
હીદને ધકકા ખાસ તું ઘાયલ હીદને ધકકા ખાસ
તારા જેવાતો પગ સાટે પણ દઉં ન તાલીરે—હું તો રમા

૪૪ (રાગ) ત્રીતાલ

ખીલી, ખીલી, ચાંદની આ..........ખીલી
વેગથી ચાલતી, મદભરી માલતી આ..........ખીલી
પુર્ણ પ્રકાસથી, મન્નન ઉલ્લાસથી આ–ખીલી

૪૫ (રાગ) હીરા ખેમટો

આવી ? આવી ? વંસતની સ્વારી,
મદન રાજે કીધી છે મને ધ્યારી–આવી
કેવી શોભે છે, વૃક્ષની આવેલી,
જોઈ, મને અંતરમાં સળગી છે હોળી,–આવી
મેના પોપટ રમે છે રાસ ધારી,
કોયલ તારીતો છે બલહારી,–આવી

૪૬

ચાલો ચાલો ચાલો મારા, પ્રેમ ઘેલા દીલદાર; (૨)
આપો આપો આપો પ્યારી, આંલિગન રસદાર; (૨)
હૃદયમાંતો રહયાતા પ્યારા, ઉપરથી આજ થયા પણ મારા
રસ ભોગી ભ્રમર તમારો, કમળપર તે જઇ બેસ નારો
આવો આવો આવો મારા, મધુકર મજાદાર–ચાલો રમા

૪૭

શું રે પુછો પાછા ખેલ કરનાર; (૨)
શમ તણા તમે કર્યો પરાજ્ય કુસ્તીના રમનાર
અંતરથી શું અદકું આપું, મારા હૈયાના હાર;—શું રે
મેળવશે જો હરી ફરી તો, મળશું બીજી વાર;—શું રે રમા

૪૮ (ગરબો)

લે લે સખી, જો જો સખી, મોતી વેરાણા ચોકમાં
બેઠી આંબાની છાય વાહલાની ઉભી જોઇ વાટડી—

શાખી

વાહલો મારો, વાંકડો ખીલી આળા કેશ,
પચરંગી વાધો ધરી, ફરે છે દેશ વિદેશ
બાહ વાહરે વેલી, શીદ થાઓ ઘેલી, નાની નણંદલના વીરાની નાનડી
રહી જોબન ભરી રસ રંગે ધરી, શાહબાની ઉભી જોઇ વાટડી–લેલે
સાહબો મારો સારથી, હું નાનકડી વેલ,
જ્યાં દોરે ત્યાં જાઉં હું મારો પાતળો–પ્રીતમ છેલ
દેશ વીદેશથી સંદેશા લાવો, નણદીના વીરાને મુજ ભળાવો,
મરી જાઓ–હાં તમે જાઓ–સંદેશા કહાવો, મુજ અંતર આગ બુઝાવો
(બધી હસતું આહહહ)

મોહન મળવા વહેલારે આવો, નટવર નાગર સીદ સતાવો
તમે આવો-હાં તમે આવો-આ વહેલ સંભાળો,
પ્રીતમ વર વેલા આવો-આહહહ-લેલે સખી,

શાખી

મોતીતો ગોતતી ફરૂં, નહી ઝવેરી પાસ
ડાહયાવીણુ કોણુ ગોતસે ધોળે દીવસ ખાસ-વાહ વાહરેવેલી-લેલેસખી

૪૯

અરર અરર અરર અરર આવી ચઢયાં હાય કયાંય-
મ્હોલ આપણો આ ન હોય, દેશ આપણો ન હોય,
સાથી સંબંધી ન કોય-અરર
કાળ આ ઉભો છે, કોણુ દૈત્યનો દીસે છે ડોળ
(ડર નંહિ મારા જાન તમે મારા જીગરના હીરા માણેક છો)
દુર ક્રુર પાપી કાળ-અરર, અશ્રુમતિ

૫૦

દેખ્યા ભાઇ દુઃખના દા'ડા હો-દેખ્યા,
માતાના ખોળે હતાં સુખેથી મહાલતાં,-
લખ્યા આવા દુઃખના દા'ડા બેન-લખ્યા,
નશીબના ચકડોળે ચડીને નાચતાં
સાથે રમ્યાં સાથે જમ્યા સાથે હર્યા સાથે ફર્યા
આવી અચાનક આપદા, કરમે કુડાં જુદા કર્યા
કરમે લખી જુદાઈ તે સંજોગ શી રીતે બને
સુતાં હતાં સુખ સેજમાં તે આજ અધવચ ટળવળે
જમતાં હતાં ઘી ખાંડથી તે આજ ભુખે અડબડે,
ચડતાં જડેલાં જ્યાં કડાં ત્યાં આજ બેડી ખડખડે-દેખ્યા

અશ્રુમતિ

૫૧

જો ગોરી બેઠી અશોકની ડાલે
જો ગોરી આડી આંખે મને ભાળે,
જો ગોરી ઉડી ગગન ચઢી બેઠી
જો ગોરી છુપી પવન માંહી પેઠી
જો ગોરી ખુલી વાદળ દોરી ઝાલી
જો ગોરી ઝુલી હવાને ઉછાળી
જો ગોરી છુટી તુટી દોરી ઢીલી
ઓ પડી ઓ પડી ઓ ઝીલી ઝીલી નવલ-કુસુમ

૫૨

ભરી ભરી પ્રિતીની પ્યાલી પીજોને પીવરાવજો—ભરી ભરી
લટકેને ચટકે રસીલી રસીયાને રીઝાવજો—લટકે
જીવનનો લ્હાવો લેજોજી જોબનનો લ્હાવો દેજોજી
રસનાં રંગ તરંગમાં ઝુલજો ને ઝુલાવજો— ભરી
બની તમે ગુલ રસીલીરે, પીઉ બુલ બુલ રસીલાને
જોબનના જાદુઇ કેરે ડુલજો ને ડુલાવજો—ભરી નવલ-કુસુમ

૫૩

સરીર સજાતી આચરૂ, અધીરી થઇને ફરૂ—ટેક
મનમાં ઘણું માણેરો, દેવથી ઘણું અનેરો,
મન માન્યો આનંદે વરૂ શરીર સજોતી,
સમજુ શાણું છું ભાગી, મોંઘેરી પ્રીતીરે લાગી
રસભરો રસીલો વરૂ, સરીર સજાતી પ્રવિણકળા

૫૪

રહેસે રીત જો આવી સદાએ.........
બહુ બદનામીતો થાસે, જગતની માંયરે—હાયે હાય
પ્રજાનો પ્યાર પણ ઓછો થવાનો,
કુલ અભીમાનનો અંકુર ઉરેથી જવાનો—હાય
ધરમનો નાસ થાસે ખાસ ઉરથી
થતાં કમજાતને આધીન થસે ભ્રષ્ટ સુરથી—હાય
જસે બદલી.અમીરો ને વજીરો
રહયો છે રાજ લેવા બાદશાહ થઇને, અધિરો—હાય
કહો જઇ આપ કે કોઇથી કહાવો
નહી છાજે વધારે વખ્ત થતાં જુલ્મ આવો—હાય લાલખાં

૫૫

છોટા આશુ અરેરે (૨) જોશે કોઇ તો કહેશે છીનાળ
એમાં શાની ડરે છે (૨) હજુ હું છું કુવારી બાળ
આળ ચઢેલી બાળનો, કોઇ ન ઝાલે હાથ
તો આ બંદો પ્રેમથી, પરણી થાશે નાથ,
જેવાં આ બાઇ હરખાં, તેવા છે આ ભાઇ સરખાં,
કહે કેવી જુગતી છે જોડી દીધી' જોડ, નહિ ખામી કે ખોડ-છોડો
મટક મટક ચટકાં ભરો, જેવી ફકડ નાર નવલ કુસુમ

૫૬

નખોલો તારા તારા, હે તારા, હો ન્યારા નખોલો તારા તારા
એ આંખોના તારા, નશીબોકા તારા, ખુદાને ઉતારા— નખોલો
ચંદ્રપે દાગ કારા, સુરજ હે આગસારા, ચંદ્ર સુરજસે પ્યારા,
નશીબોકા તારા—ખુદાને ઉતારા—નખોલો—
સાફ કહેદુંગી જો પુછેગા કોઇ, હરસકે દીનમે ગુન્હેગાર નહિ.
નશીબોકા તારા, ખુદાને ઉતારા—નખોલો તારા તારા — બકાવલી

૫૭

નથી પ્રેમ વેચાતો મળતો વારેને ઘાટે
નથી પ્રેમ નીપજતો કાંઇ દેશીડાને હાટે
લોભતણા લગડે નહિ લાધે પ્રેમતણું પરવાળજો
સ્વારથ કાકાકૌઆ કોટે નહિ પ્રીત મોતી માળજો
પ્રેમ રત્ન કયાં પાકે પ્રેમદા, બોલો વચન રસાળ બાળા
પરમ ભેદુ પ્રેમળ બાળા—નથી પરેમ વેચાતો
રસીક રદયથી, રસીક રદયને ભેટાદે ભગવાનજો
કોમળ રદય સરળસંગમ પરેમ રત્નની ખાણજો
રાજા નહિશું રસીક રદયના, મદથી મહા વિકાળ રાજા
ધુતારા ધીતાળ રાજા,—નથી — વિજયા–વિજય

૫૮

ધુંએકી ગાડી ઉડાએ લીએ જાએ
પવસેકા સોર્મા ફરંગીયારે બાપુ,
જાત નહિ દેખે જમાત નહિ દેખે;
એકહીમે સબકો બીઠાય લીએ જાય,
હીન્દુ મુસલમાન ભંગી ચમારસે
ટીકીટકે રૂપીએ ગીનાઇ લીએ જાય,
દીલ્હી શહેરસે ચલે જો મુસાફર મુંબઇ, કલકત્તા,
ભગાયલીએ જાય-ધુંએકી

૫૯ — ખુરશીદ—જરનીગાર

મીઠી પ્રીતીની પ્યાલી હાથમાં ઝાલી બાથમાં ઘાલી નાથને પાવીરે-
પ્રીત બજારે, પરેમદા, ઉભા સૌદા કાજ
સોદાગર શાણા વીના લેવાવી છે લાજ
શાખ બંધી શોધી ખરે, આઠો કારું હાથ
બેલ સમા બણુચકતણો સ્પને ન હોજો સંગાથ — અશ્રુમતિ

૬૦

બાપાજી હું તો વધાઇ લાવી, જુઓને મારી મા આવી
જા જા ઘેલી, થઇશું છોડી,
ના ના ડેલી, જઇ જુવો દોડી,
બચી કરીને મને બોલાવી—જુઓને નવલ–કુશમ

૬૧

નાચ છુમ છુમ છુમ પ્યારી ગુલશન હય સબ હરા પ્યારી
નાચ હીલ મીલ ખીલ હાંહાંહાં—
આજ સાજ કરે મેહેર પ્યારી રંગ ઉડે ગત રાગ છીડે
બહડે શાન કરે આનપે કુરબાન દીલો જાન
આદી ખાએ જલવા પ્યારી ખીલ જાએગી ક્યારી હાંહાંહાં–નાચે

૬૨ ખુને નાહક

અરે હું મસ્તાન પ્રેમની મને કોઇ ન છેડોરે
લાચાર હું બિચારી છું શીદ લ્યોછો કેડોરે,
જુવાનીથી દીવાની છું મારો છેડો છોડોરે—અરે
પ્રાણદાન છે પ્રીતમાં પુછી કરજો પ્રીત
પ્રાણદાનતો રહેલ છે કઠણુ પ્રીતની રીત
આધાર તુ કીરતાર મારો પાર બેડોરે—અરે

૬૩ મોહીની ચંદ્ર

મેરા ગમકા તરાના સુનીએ ફીસાના અહે સાહેઝીશાન
હયે જમાના, દુશ્મન પુરાના સુનીએ ફીસાના—અયે
આબીદ મેરા બાપથા ગયે જંગલમેં હામાન
મેહેરમેયે ઉસકી લાડલી મેરા ભાઇ મુજફ્ફરજાન
મેરી માથીનાદીના, દાનાયગાના, સુનીએ ફીસાના–અયે

૬૪ હામાન

આ રાજ કાજના કામ અમારા લેખામાંહીં સું
એક હોકાટાની સાથ બધાના રામ રમાડી દઉં
કુકકડ બંદો કારભારી થઇ કલમ ખોસુ કાને
જોઉં પીછી છે કોઇ મા જાયો મારૂં કહયું ના માને
એ—હતતારીંમાના—ખબરદાર લુચ્ચા–આ
ગળે હું પીઓ કડાં હાથમાં પગે સોનાનો તોડો
બારોટ બંદા જેવો લાવો સેનાપતિનો જોડો;
ભલે.........ખમા.........બાપુને.........ખમા—આ

મરદ મુછાળો કોટવાળ હું ઘાલુ કોથળી કાખે
ધડમ લગાવુ ધોલ પછી છો ભલા ભલા ધુળ ફાકે
અહહં........ટચાક........કચ.......આ-

૬૫

અશરૂમતિ

રે નસીબ તુ અજબ ને ગજબ કરે કામ,
તને સોસો વાર સલામ—રે.
કરે રંક પળે વળી રાય ક્ષણે—મરતા મુકી દામ દમામ
વ્હા વ્હા વ્હા વ્હા થઇ લીલાલ્હેર અપાર
સમતાજ ફળી, સંપતિ મળી
રીઝયા જગના સરદાર—રે—૦

અશરૂમતિ

૬૬

મન મયલ મિટે, તન તેજ બડે, દે રંગ ભંગકા લોટા
સૌરોગ ટળે, સૌ સોગ જલે, કરે ભંગ અંગકો મોટા
જખતાર જમે, આજાર રમે, નવ હાથ બડેજી છોટા,
તન સાફ મન સાફ, હો સાફ આદમી ખોટા—મન
લે કંદ દુધમે ઘોલા, તો ભંગ બના અનમોલા
કર પાર ભંગ ગોલા, હર બાર બોલ બમ ભોલા,
ઉઠ ભોર નહકો ગંગ ચડાલે ભંગ, જમાલે રંગ
નિરાલે ઢંગ દિખાવે જંગી કુંડી સોટા—મન
ભંગ લીલી, ભંગ પીલી ભંગ પીનેહે નશા, કે
અંખીયા ખોલ ઓર દીલ સફા જો ન પીયે ભંગકી કલી સો લડકનમે
લડકી ભલી

હરીચંદ

૬૭

પૈયાં મય લાગુ ઓ ચાચા પીયારે મોરે
ચીંતા હમારી બીસારે પીયારે મોરે
ચમકે નશીબોકે તારો પીયારે મોરે
ટકે રૂપયા દુલારે પીયારે મોરે
ચાચાને મુંઝકો બનાયા ગુલામ
ચમન કરન પીઅર જીગર નીડર મુડામ

અલાઉદીન

૬૮

ખુટી પીલાકે લુભાઇ ગયા કોઈ મુજે.
બડી સવેરે જો કોઇ છાને વાંકી લંબી ડીટ.
ઉડત ચીરઇયાં બોઇ પહેચાને ગીરી સડકસે ઈંટ સવેરે ફેર છનેની
દુસર પહેરે જો કોઇછાને વાંકે લંબે કાન

તવા કટોરા બેચ ડાલકે ઘર લોટે પર ધ્યાન-સવેરે;
તીસરે પેહેરે જો કોઇ છાને જું ભાદવકી કીચ.
મરકે જાને મરગયે ઔર આપને એક બીચ-સવેરે;
ચવથે પેહેરે જો કોઇ છાને બચ્ચા આપહી આપ.
એ જોરૂ એ સસરે કેવો છે બચ્ચેકો બાપ-સવેરે;

૬૯ મુરીદે શક

કમર બલખાં ગઇરે હલકાન
બદન દુઃખતા હએ બદન દુઃખતા હએ હુઇ મયે હયરાન
—કમર.
સજન મેરે હાથોકો દાબજરી પએરો કો દાબ કહી.
ધુના ન દેખ મેરી જાન -કમર.
ઉધરે મેરી હડડીભી તોડ ડાલી
પસલી મરોડડાલી ઉલટી ઝુંજોઠ ડાલી જાન-કમર.

૭૦ હુસ્નઆરા

ઇનકી મહોબત પ્યારસે બંદી ફસી આજારમે
ઇનદરને દીએબદ પથ્થર બનું સંસારમે
જબતક અપની જાતકી અઓરત એ હારાન હો;
એકસન હો એ બસ નહી લાચાર બોચારા નહો,
મુઝસે રજા પાકર ઉધર શાદીપે એ પ્યારા નહો,
વાંતક હમારો જીસમકો પથ્થરસે છુટકારા હો,
ભલા હુવા નહિ દોલત લુટી મએ પથ્થરસે છુટી,
તુમ સાજનકી મેહેરો દયાસે દુખ મટકી મેરી ફુટી,

૭૧ બકાવલી

ચકમાં ચલતાં છલતાં જલતા મુજકો એહ કયા દીલમે સમઝા
ચીકના ફીતના ફટકા દમકા પ્યાલા હયએ સમકા
તેગ મારૂ ખનનનનનન, જાન જાએ સનનનનનન,
બનકે મુરદા ફડકે મુરદા શાથી હોવે જમકા-ચકમાં

૭૨ ખુને નાહક

દુલનીયાં બનારહે તેરા રાજ
સુન સુન કલીયાં મય સેજ બીછાઉં સોવે સાસજીકા છૈયા
નનંદકા ભૈયાં હમારા સૈયાં ગલે બીચ બૈયાં
સોનેકા ઘડવા ગંગાજલ પાની પીએ સાસજીકા છૈયાં
નનંદકા ભૈયા હમરા સૈયાં ગલે બીચ બૈયાં-દુલનીયાં

૭૩

સિપાઇ તેરી નાલીસ કરૂંગી પોલીસમે,
તે મેરા બટવા ચુરાયા એ પટવે—નાલીસ
બટવા ચુરાયા અંગુઠી ચુરાઇ;
જોબન લુટાયા મુફતમે, એ પટવે—નાલીસ સુંદર-વેણી

૭૪

(રંગે ભર્યો આવો આવો રસીલી હેતેથી હૈયાં શું ચાપીએ)
રંગે ભર્યો આવો આવો મોહનજી, પ્રીતે પ્રતાવળી નાંખીએ,
સુની પડીછે આ સુખડી મોહનજી, ભાવ કરીને એ ચાખીએ—રંગે
વાહરે રસીલી આ મોહન વેલી, મદન ખડક નવ મારીએ,
ભુખ્યાં તરસ્યાંને ભોજન જમાડી, અંતર આશીશ લઇ લીજીએ—રંગે
નૈયને લોભાવી મને ઘેલીબનાવી, કહું છું હું પંચ શાખીએ,
ધુતારાના શું ઢંગ ચલાવો, વાહ વાહ લાલજી જરા લાજીએ—રંગે

૭૫

તાત શાને કરોછો આવું કુડું કામ
ગર્વ ધરીને શું બોલો ઓ તાતજી, શીરે ચઢાવી ગુમાન (૨) ગર્વ
અહંકારી રાવણ રણમાં રોળાણો, અંતે થયો બદનામ—ગર્વ
મગ બરોબર મરી શું જાણો, કરોને કાંઇ પીછાન—ગર્વ
હરી દરબારે જાશોજી એકલા, મુકોદો ખોટા દમામ—ગર્વ
ક્ષત્રી ટેક નીજ પાળવા ખાતર, આજ ભીડીછે હામ-ગર્વ
માત ભવાની મુજ વારેજ ચઢસે, કરસે મુજ કામ તમામ—ગર્વ

(ગજલ આશિક) ૭૬

અગર હમ બાગમાં હોતેતો ગુલશનકો લુટાદેતે
પકડકર દસ્ત બુલબુલકા ચમનસે હમ ઉઠા દેતે
ખુશીસે બોલતે બુલબુલસે ફિર એ દીન કહા હોગે
અગર યે દીલ પતંગ હોતા ઉડાતે ગમકી ડોરીસે
મુકાબીલ આનકર ગોચે હમ ઉસકો કટા દેતે
અગર ફરિયાદ લાયા ફિર કોઇ જો હમ ગરીબોકી
કસમ ગુન્ચેકીબી ખાકર ફિર ઉસકો હમ છુડા દેતે
કદર બુલબુલકે રોનેકી, અરે સૈયાદ કયા જાને
જો આશીક હો વહી જાને પીર ઉસકો હમ બીઠા દેતે

૭૭

સુનો જરા કોકીનતો ઇનસાન ખાય
કોકીન નખાએ એઇજન ચડાયે;

જી જાયે ઓર હોંશ ઉડે
ફીર જાનપેહની બન જાય;
શરમ ન આ નાચ ન ચાયે
ઇનસાનકો બંદર બનાયે-હાંરે સુનો જરા કોકીન

ગુમાન-તારા

૭૮

હું મય બાવરી તે હારી ઓ રાંઝા મોરે, મારીતુંને પ્રેમ કટારી-હું મય
છાંડકે સુખતોરી પ્રીતમ પ્યારે, મય તો હોગઈ દુખિયારી-ઓ રાંઝા
રાધા સાદે માન આકર મોહે, મોરે સાંમ બે હારી-ઓ રાંઝા

હીર-રાંઝા

(કલયાણુ ઠુમરી રાગ)

૭૯

ચુંન ચુંન કલિયાં, ઘડીયાં, ટ લીયાં-સૈંયાં ન આએ મય તલ મલિયાં
-ચુન

ઘરમાં ન લાગે જીયરા સયરે, ચમનકો હમ ચલિયાં
ફુલો એબી વાની બાસ ન આઇ-હાત બંહોતબી હમલિયાં-ચુંન
સગરે બગીચેમેં સખીયન મિલકે-કરતી હય અબરંગ રલિયાં,
રાન્હો એકેકી કયું નવ્હો હોવે-બિરહ અગનસે જો જલિયાં-ચુંન

૮૦

હીર-રાંઝા

બુરા હય કામ મોહબતકા, ન લેતું નામ મોહબતકા-બુરા.
રાહે માહબતમે કદમ જિસને રખ્ખા અય આર,
ખોકે અપની ઇજ્જતો હુરમત હુવા ઝલીલો ખ્વાર,
હય અહે ઇનઆં મોહબતકા-નલે-બુરા.

હીર-રાંઝ

૮૧

થયાં માત પીતા વેરી, કરી જીંદગી મુજ ઝેરી—થયાં
લે છીનવી તે મુજ પાસેથી, મુંજ સુખનો આધાર,
ગણ્યો જેને મેં આપી પ્યાર, ખરો દીલદાર, એ હૈયા હાર-થયાં
નાના એમ ન બને કદાપી, નહિ છોડું મુજ ટેક,
ભલે પડતાં દુઃખ અનેક, મરી જઉં છેક પતીએ એક-થયાં

૮૨

રાજ-બીજ

દગા બાજ તોરી બતીયાં ન માનુરે
જુઠે યાર તોરી બતીયાં ન માનુરે,

રાત ઘડાઈ સૈયાં કરવત લે ગયા
અપની ગરજ ન લયાગી બીન છતીયાં—નમાનુંરે
રાતકે તેરે પીયા દુલરી ઘડાવું
હો ગયે ભોર બીસર ગયે બતીયાં—નમાનુંરે

૮૩

અબ ચલે (૨) નમોહન તેરા, લે ચલુ ગરૂ મેં મેરા;
કયું કરે અનાદાર મેરા મેં એહી નાથક ચેરા;
મત બોલે મુંસે જ્યાદે, તુ તન અપના સમજાદે,
ત્રિયા દુર જા સમજ દીલપા, બીચ મત આ ગુરૂ દીલ ફેરા;—લે ચલું
સ્મશાન ભુમી અબ જાતા, ફલ આઉ પીછા સુન બાતા;
કહે મુહી, ચલે નહિના અમી ગમખા, ચલા જહાં ઠેરા;—લે ચલું

૮૪ ત્રીયારાજ

રૂષી મુની કહિગયા સખાવત સારી;
સુણુ નારી ગુણકારી, સર્વત્તમ પ્રભુને પ્યારી-હો.
નિયમે હોય સખાવત સ્વામી,
જરૂર જ્યાં જુવે ત્યાં છો શુભ નામી,
નિરાધાર ને નાચારપર કરો ઉપકારે—હો પ્યારી.
ખરૂં તું કહેછે. ઓ મમ પ્રાણુ?
પણુ ગણું ભિક્ષુ અભિક્ષુ પ્રમાણુ,
પર દુઃખ હરવવા ચાહુંરે—હો કહી.
વારૂ ચાલો કર ઝાલો.
ચિંતા હાળો પ્રિય માહાલો,
ચાલો મેહેલે કરો સુખ ચેનરે—હો પ્યારી.

૮૫ ગુણુ-સુંદરી.

મોહે રેશમકી સાડી દીલાએ,
સાડી દીલાવ ચોલી પહેનાવ એ ધનીયા દુકાનીયાપે મોહે લે જાવ
ગોટા કીનારી દહેલીસે મંગાદો. લાદોગે નામય કુરબાન,
હાં હાં મેરી જાન એકવાર બોસા,
સાડી લાદો ચોલી લાદો, શીર બોસા માંગો
ચલો મારકીટ આવ, પહેલે પૈસેતો દીખલાવ,
પાસ પાઇ નહિ ચાર, મારવાડી દે ઉધાર તોહે
પ્યારકી બહાર-મોહે,
બજમે ફાની

૮૬

મજાહ દેતે હય કયા યાર તેરે બાલ ઘુંઘરવાલે,
નીકલી મેરી દીલસે અહાં. જાતાથા વોહરસ્કે શાહ,
દેખા દુશ્મનકે હમ રાહ, દોનો હાથ ગલેમે ડાલે—મજા
પહેલેસે મુજસે તકરાર, અબતું કયું કરતાહય પ્યાર,
અબ તેરી તરફસે યાર, મેરે દીલમે પડગયે છાલે—મજા
તેરી ભવો હયયાં શમશીર, તેરી ચીતવન હય યાતીર,
હય આંખે બુતે બે પીર યા હય જહેર ભરે દો પ્યાલે,—મજા
કોઇ દમકાહું મેહમાન, એક નજર ઇધર પીછાન,
મેરી આંખોકે ખુરબાન, ઓ મુહે ફેરકે જાને વાલે—મજા

અસીરે હીર્સ

૮૭

ચાલો સાહેલી (૨) ભુવનેશ્વરીનાં સૌમળીને દરશન કરીએ;
દુ:ખ હરનાનારી, સુખ કરનારી, મુર્ત્તિ માની અ તર ધરીએ.
ભાવ ધરી જો પુજન કરીએ, તો ભવસિંધુથી તરીએ.
ચુવા ચંદન કુમ કુમ કેશર, અરચન કરીને મન ઠરીએ.
અબીર ગુલાલને પુષ્પ માળથી માને વધાવી મંદીર ભરીએ—ચાલો

સૌભાગ્ય—સુંદરી

૮૮

(જીલ્લા ઠુંમરી)

કાલી બાદરિયાંમે ઘેરલીની દેખો સૈયાં ?
કાલી બાદિરયાંમે ઘેરલીની રે ?— કાલી.
ઝીની ઝીની બુંદિયાં બરસે ચમકે;
તડપ તડપ સારી રેન ગઇરે—કાલી.
પડત ફુવાર મોરો ભીંજત શીંગાર;
મોરી અંગીયાં બીગાડ દીની, દેખો સૈયાં ?—કાલી.

મદન—વસંત

૮૯

(પીલુ લેહેર)

જાર નર નારને ધિકાર છે હજાર વાર—ટેક
જાણો તેવડો ગમાર, ગુરમનો સરદાર,
અપરાધિ એ અપાર, સમજો સજ્જન સાર —જાર
દામને ઉડાવનાર, વખત ગુમાવનાર,

શરીરને સુકાવનાર, નરકનો ખણુર નાર,
લાજને લુટાવ નાર, જગતમાં જાણો જાર,—જાર
પ્યારમાં જનોહજાર, બહુ થયાછે ખુવાર,
નથી મલ્યો જરી સાર, વ્યભીચારમાં લગાર,
જૂપર ગણાઈ ભાર, વ્હાલો પ્રભુને લગાર,
નથી નથી તલભાર, અરી ગણી પ્રભુમાર;
મારશે અપાર ગદા મોગરીથી ઠાર,
પછી નરકના દ્વારમાંહી, જમદુત હડસેલી નાખે નિરધાર—જાર

ગુણ—સુંદરી

૯૦

યારકે ઘર ચલ જાએ નીડર બતલાદે નગરીયા.
જાનેકે ઘરકી ખબર બતલાદે
સાથ જરા ચલકે ડગર બતલાદે
હાલ મીલકે સ ગ જાના, જહાંસે વોહ પાના
પરીકા લે આના, સફરપર બાંધે કમરીયા.

ખુરશીદે—જરનીગાર

૯૧

અરે નહીં મોકો છોર જોર—અરે
હાથ ? છોર જાવું કયેસે—અરે
ચયન કયેસે પાવું મયેં.
ઓ હમારે બાપ પ્યારે—અરે

હરીશ્ચંદ્ર

૯૨

જાઓ જાઓ ન સતાવો શાંવરીઆ,
મોરા નાજુક તન ગુલજાર, વાપે કીની ફુલ સીંગાર
કાંહે નજર લગાઓ શાંવરીઆ. —જાઓ
મોરા જોબન ઝુંમકેદાર, ખીલો જએ સોકે ગુલનાર
હટો કાહે શરમાઓ શાંવરીઆ;—જાઓ

કરણ—ઘેલો

૯૩

જે કરશે તે ભરશે કોઇ શું કહેશે,
બાવળ વાવીને આમ્ર સવાદ કેમ લેશે,
કેશુડે વાશ ન મળશે, નહિ કેતકી કદીએ ફળશે,
જે વાવે તેવું લણશે, કરણી સરખા ફળ દેશે,

કૌવચ સંગતથી રંગતથી, રંગત શું રહેશે ?
ચંદન ખંડનથી ગંધ, અખંડ નવ્હેશે,
મધ મધપુડે જે વળશે, મધ ભાગ્ય તો મલશે,
પણ ચટકો તો નવ ટળશે, આ દેશે પરદેશે,

ઉદય–ભાણ

૯૪

કાંઇ ચેટક લગાડી રસીલી, કર્યો ઘેલો મને તે છબીલી.
કાળજડું કોરી તેં ચીતડું ચોરી, કેદી બનાવ્યો રંગીલી–કર્યો
દાદ ન લેતું દવાએ દેતું :ટવલાવે કાંતું હઠીલી–કર્યો

કુંદ–બાળા

૯૫

શાને આલી, મદઘેલી, શરમાતી, સમજી ગઇશું સાનમાં,
મનની મેલી, બહુ બ્હેકેલી, બાળા બકતી શું બેભાનમાં;
લટપટ કરતી, બડ બડ બોલે, જારે ભર જોબનનાં તાનમાં;
ગોરી, મનની ચોરી પકડી, તારી, ચડી નવીન તોફાનમાં;
નાનકડી, જારે; જારેકે; જારેકે,
લાજુ લાડી, વહારે, વાહરેકે, વાહરેકે—શાને.
આ લીઓ તરૂણ બાળા, કરેસું ચળેલ ચાળા,
કરમાં લઇ કુસુમ માળા, રીઝવરણ જીત રૂપાળા,
બનાવે સતાવે શાને સમજુ થઈ,
પેચોટી પકડે પટ સમજી ગઇ,
એ બોલે શું; એ ડોલે શું;
રસીયો મળતાં અકળાએ શું થાએ ચાલો રહીને માનમાં—શાને

રમા

૯૬

હું તો લટક મટકથી ચાલીશ, કરતી હજાર નખરા નાજ.
આંખ મારૂં સહુ રીઝાવું જુએ મારી સામું.
નામ રસીલી છબીલી પડશે રંગીલાભી માનું હું.
ઘુંઘટવાલી લટકા કરતી નરમ પગલા ભરતી
ઘરવાલી મુજ બાઝી પડશે, વારી વારી કરતી, હું.

પ્રેમ–કળા

૯૭

(શેર)

તેરે ફિરાકમેં નક્શું કરયે દરદનાક જીએ,
મરે તો મર નહી શકતા, જીએ તો ખાક જીએ? ૧
ઘરસે ગએ નગરસે ગએ નીમસે ગએ,
ઉસ યારકે ખાતીર હમ સભી કામસે ગએ, ૨
મત મીલો લેકીન કરમ ફરમા રહો,
ખુશ રહો જીતે રહો જીસ જા રહો, ૩
તુજસે અરમાનથા, અએ બુતે પુરફન નીકલા,
દોસ્ત સમજતાથા તુજે જાનકા દુશ્મન નીકલા, ૪
દાગે જીગરકા ગુલહો જીસ ગુલેમે બુનહો,
કીસ કામકા યેદીલહએ, જીસ દીલમે તુનહો, ૫
બેવફાકે ઘર જાનેસે કયા નફા પાયા?
એક તો ઇઝત ગઇ ઓર પીછેસે પછટાયા, ૬
શીશા ભરાહએ તાકપે સબ રંગ છિટક ગયા,
હાથોમેં દાગ દેકે તમન્ના ચટક ગયા, ૭
શીશા ભરા શરાબકા ગીરતેહી પારા હોગયા,
જીસ્કે લીએ મએ મરતાથા ઉસ્કા પુકારા હોગયા ૮
શીશા ભરા શરાબકા પીલે મેરે મીયાં,
મએ મરગઈ બલાસેપ જીવે મેરે મીયાં, ૯
કયા કહું અએ દિલતેરી અકલે નાદાનીકો,
આગ તો લગા ચુકા ફીર ચલાતું પાનીકો, ૧૦

૯૮

(શેર)

દીલ ચાહતાહએ કે મેં તુજે હરદમ પાસ રખું,
પએ વફાઇ તેરી ઐસી તુંજસે કયા મેં આસ રખું; ૧૧
બે વફાકો દિલનદીજે ગર રશ્કે બદ્રહો,
ચાહીએ ઉસીકોકે જીસ્કો ચાહનેકી કદ્રહો, ૧૨
સજ્જન દાગા પ્રેમકા મત ખેચો તુટ જાય,
તુંટે પીછે સાંધના બીચમે ગાંઠ રહે જાય, ૧૩
નસીબા જબકે અચ્છાથા, ઔર તગદીર અચ્છીથી,
હરએકકી બાત અછીથી ઔર તદબીર અછીથી, ૧૪
જાના હમારી નઝરોંએ જો દુર પડે હએ,
કુલફતકી કશમસીનેમે નાસુર પડે હએ, ૧૫

યારી કરના ઉસ યારસે, જો ફુલ સરીખા હોએ
જીતે સરકા સેહરાહો, મુએ સંગાતી હોએ, ૧૬
કયા ઇસ્કભી બલાહાએ કોઇ જાનતા નહી,
ઇસમરજકો તબીબભી પહેછાનતા નહી, ૧૭
મોતી ગીરાહએ હૌઝમે સર ઝુકાકે લીજીએ,
સર ગયા બલાગઇ મોતી ન જાને દીજીએ, ૧૮
મોતી હએ તોલા તીન તોલા ઇઝારબંદ
આશક પરીકા દેખકે ખોલા ઇઝારબંદ ૧૯
હાથોમે છાબછલે કાનોમેં બોખલે,
હમ ફકીરકો દેખકે કરતી હો ચોંચલે? ૨૦

૯૯

રંગે ભર્યા આવો આવો રસીલી હેતેથી હૈયાં શું ચાંપીએ
સુરત મીઠીમીઠી છેલ છબીલી હેતેથી હૈડામાં છાપીએ
ફુલાં ફુલાં ઝીણાં પલ્લવ સમાણા ચુમું અધરલાલ પ્રેમથી
ગોર ગોરા ગાલ ઉપર હું રાણા મારું તો જરાક એમથી
વાહ વાહરે ઘેલો વાહ વાહ છબીલી
પોતાના કીધાંન ભુલીએ
બદલામાં બહુથી બાંધી રંગીલી આવો ઝુલાપર ઝુલીએ-રંગે

૧૦૦ મુળરાજ-સોલંકી

(ગજલ ભેરવી) રાહ.

ન જાય મારા પુત્ર, પરાયા તે બાગમાં,
શુ કામછે ત્યાં? આપણું પરાઇ જાગમાં-ટેક
કોઇ પકડી કરે કેદ, ત્યારે કરવું પછી શું;
દુઃખ આવીપડે ઉલટું, સુખનાતે બાગમાં—ન જાય,
આવ્યો છે દાહાડો ઉલટો, તમો જાણો છોરે વીર;
હાથે કરી પડોકાં, આવી બળતી આગમાં—ન જાય,

ચંદન-મલયાગરી

૧૦૧

લાગીછે તરસ ભાઇ પાણી પા, લગાડમાંતું વખ્તજરા-ટેક
કંઠ સુકાયે જીવડો જાયે, માટે તું કાં બોઠીથા-લાગીછે.
જો નહિ હમણા પાણી મળેતો, પ્રાણ જશે તું જલદીજા-લાગીછે.
આંહી નથી કોઈ આપણું બીજું, તુંજ માતને તુંજ પીતા-લાગી.
પાણી લઇને જલદી આવજે, દોડ ભાઇ તું વેહેલોથા-લાગી.

ચંદન-મલયાગરી

૧૦૨

(સીતાજીના મહીનાનો રાગ)

ભાઇ ઉઠાને બેઠો થાને, લઇ આવ્યો પાણીડું;
મારા વાહલા દેની જવાબ, સુતો સોડ તાણીશું-ટેક
પડયાં વિખુટા માને બાપ, સુખ સર્વે ગયું,
આવા કઠણ સમામાં આજ, દગો મને દેછે તું-ભાઇ
આવી ઊંઘ ન કરીએ વીર, આગળ કામછે ઘણું;
આ રન વગડામાં આંહી, કોઇ નથી આપણું- ભાઇ
જાગ જાગની જમણી બાંહે, હવે હું તે શું કરૂ?
તુને ઘટે નહિ જાવું વીર, મને મુકી એકલું-ભાઇ

ચંદન-મલ્યાગરી

૧૦૩

મન માયાના કરનારે, જરી જોને તપાસીતારી કાયા
પુછી જોનેતું પંડીત પુરાણરે, કોઈના અમરછે. લેખ લખાણા
કાચીછે કાયા આ માટીની માયાછે માટીના ખેલ બનયા
શાણાતો સમજી અલમથયાપણ-બાલક બીચારા લપટાયારે-જરી
આંખાની પાંખો ગઇછે પીંખાઇ-જેણે મુછપર લીંબુ ઠરાયા
કાળના કોવાડેથી કોણ બચ્યું ભલે હોય રંક માહરાયારે-જરી
સંધ્યાના જેવા રંગ-સોનેરી વંધ્યાને લાડ લડાયા
જોબન ને તન ધન તેવાં સમજવાં પાણીમાના પડ છાયારે-જરી

ઉદય-ભાણ

૧૦૪

મિત્ર આર્વાયો ભલે આ ધરજ તારૂં છે;
દોસ્ત તારૂ ઘરતો મુંને પ્રાણ પ્યારૂં છે;—મિત્ર
મિત્ર આપણું જાણ કાંઇ ન્યારૂં છે;
એવું જાણુંતો ન આવુંકામ પણ આમારૂં છે;—મિત્ર
માજીએ મુકયોછે મુને જાતું કોઇ સ્થાન;
દુશ્મનોથી રહે છુપો એ એણે ધારયું છે;—મિત્ર
તારા દુશ્મનનો તે મીત્ર માહારાજ જાણ
કે કયમેં મિત્ર તારૂં દુઃખ નિવારયું છે;—મિત્ર

મીચારાજ

૧૦૫

ધીક યુવાક ધીક મુંજને ધીક કામ વીકારજી
જેણેરે ભુલાવી મુને સત્યથી કરયો નીચ વીચારજી
ભેખરે ઉતારો રાજા ભરથરી
ક્ષમા કરોરે રાજા ર કહ્યું નારી અજ્ઞાન જાતજી
અન્ય વખત આવું નહિ કરૂ લાજ્યા માતને તાતજી
ભેખરે ઉતારો રાજા ભરથરી

૧૦૬ ભરથરી

કપટ રૂપી રાણી પીંગળા આશું બોલે વચનજી
રાજ તજ્યું તુજ કારણે જો વીચારીને મનજી
ભીક્ષા દેને મૈયા પીંગળા
તુરે ખોટી ખોટું રાજછે ખોટો સારો સંસારજી
અલખ જગાવું વનને એકલો જેથી પામું ઉધ્ધારસજી
ભીક્ષા દેને મૈયા પીંગળા

૧૦૭ ભરથરી

રહોતો રાજારે રસોઇ કરૂં, જમતા જાઓ સ્વામીનાથજી
ક્ષીરરે નીપજાવું ક્ષણએકમાં જમીએ આપણુ સાથજી
ભેખરે ઉતારો રાજા ભરથરી
મઢીરે કરાવું રંગ મોહલમાં, રાખુ ગુપ્ત અવાસજી
જેમરે જાણે નહિ જગતમાં, કરશું ભોગ વીલાસજી
ભેખરે ઉતારો રાજા ભરથરી

૧૦૮ ભરથરી

કંગનવા મોરો કરસે સરક ગયોરે,
સુનો મોરી ગુઇયાં, ગઇલો મોરી બઇઆં—કંગનવા
રાજ દુલારેરે, સુનો પીયા પ્યારેરે, તુમનહિ છાંડોપ્રીત
મંએ જાને નહિ દુંગી, જોબન રસ લુંગી,
કમર પતલીસી લચક ગયોરે—કંગનવા

૧૦૯

(ઠુમરી–કલ્યાણ–કેરબો)

હીલ મીલ પાનીડા જાએરો નનંદીઆ,
જાઓરે નનંદીઆ, જાઓરે નનંદીઆ,—હીલ મીલ
સરપર મડા વારી, ઘડેપર ઝારી,
પતલી કમર લચકાઇરે નનંદીઆ—હીલ મીલ
જાલીકી કુડતીં બનારસકી અંગીયા
દીલ્લીકી પંજમ બજાવોરે નનંદીઆ—હીલ મીલ

૧૧૦

ઠુમરી

પીઉકે ચિત્ર બિન પ્રીતમ પ્યારે, બન બેરાગી મોરારે-સૈયાં
અંબુઆકી ડાળપે કોહેલીઆં બોલે, બનમે બોલે મોરલારે
નદી કીનારે સારસ બોલે, મએ જાનું પીઆ મોરારે-સૈયાં
અપને પીયામે તનમન વારૂં, જો વારૂં સો થોડારે
આવોરે પીયરવા ગલેરે લગાવું, જગમે જીના થોડારે-સૈયાં
દગમગ ચાલ તોરી છાંડદે ગોરીયાં, પાસ બસેજીયા મોરા
સબકે રદેમે શામ બસતહએ, કોઇ સાંવરા કોઇ ગોરારે-સૈયાં

૧૧૧

સુંદર શામળીઆ, નામ જપીશ નીત્ય તારૂં
મનહર નામળીઆ, કાશી કરવત ધારૂં
શામળા શણગાર તમારા, કાળજું હર્યું કામણગારા
વિનવે કરગરી દીન દારા, દર્શન દો દિલદાર તમારા
કયાં હું કહું દુઃખ મારૂં—સુંદર
આસ પાસ નહિ વાસ નીહાળું, અહહ ત્રીભુવન ભાસતું કાળું
નીરખું નહિ કદી મુખડું રસાળું, જઇ હીમાલય ગાત્ર હું ગાળું
શાક્ષી દેવ દયાળું—સુંદર

વીણા-વેલી

૧૧૨

(હમકુ છાંડ ચલે બનમાધુ) રાહ.

સુંરે કહું મારા દુઃખડાની વાતો, તુટીરે પડે આસમાનહો ભાઇ-ટેક
ભૂત નથીને પ્રેત નથીહું, દાકણી શાંકણી નહી કોઇ આંહી;
દુઃખની મારી વીજોગણુ છઉંહુ, બીતો નહી મનમાંતું કાંઇ-સુંરે
ચંદનાવતી નામેજે નગરી, રાજા ચંદનનીજે નવાઈ;
હું રાણીછું તેની ભાઇ, ખોટું નથી કેહેતી એકરાઇ-સુંરે
મલ્યાગરીછે નામતે મારૂં, સાયેર નીર બે પુત્ર સવાઇ;
રાજ ગયુંને વનમાં નીકલ્યાં, જો જો કીસ્મતનીરે ખુશાઇ-સુંરે
ફરતાં ફરતાં અહીં આવીઆ, પુર ચડયુંતું આનદી માંહી;
તેમાં તણુાયા ત્રણે પ્યારા, કરી નાંખી દૈવેતો જુદાઇ-સુંરે

ચંદન-મલ્યાગરી

૧૧૩

નથી જગતમાં સાથ સંબધી વિના ત્રીભુવન નાથ,
સું ફોગટ ફાફાં મારે મુરખડાં, ભરે આભથી બાથ
કમળ પત્રપર જળ બીંદુને, સુકાતાં શી વાર
શ્રાવણની જળ ભરી વાદળીઓ, વીખરાતા શી વાર
જીવતર સમજવું તેવું, આખર ન લેવું દેવું
જીવ જવું ખાલી હાથ, અંતમાં પાપ પુણ્ય સંગાથ
પંથી જીવ પામી ગયો નરભવ નગર બજાર
સોદાગર સમજીજાઈ, કરો પુન્ય વેપાર
જીવ જવુંછે ખાલી હાથ, અંતમાં પાપ પુણ્ય સંગાથ,—નથી

ઊમાદેવડી

૧૧૪

ચાલો મારા ચતુર સુંજાણ હાં હાં
મારો નહિ નયનાં બાણ હાં હા
કાળજે ઉતારી તારી સુરતી રસીલા પ્રાણ;—ચાલો
ઘાયલ કીધો ત્હેં પ્હેલાં ધુતારી મારી નયનો માર
દાઝયા ઉપર લુણવચન લગાડી પુરો કર્યો લાચાર
નખરેથી છેવટ નાજુક નાજુકડી માર્યો ત્હેં હાય હાય ઠાર
રસીકવર માર્યો ત્હેં હાય હાય ઠાર ઠાર—કાળજે

વીણા-વેલી

૧૧૫

કાંતીલ ખુખ્વાર હયે આશુકકે કહલાને વાલે
સુરત ચમકાને વાલે રંગત ઝમકાને વાલે,
આફતકે બાને વાલે જાલીમ તરસાને વાલે,
લેકર દીલ હાથમેં દીલ દારસે ફીર જાને વાલે-કાંતીલ
માલીકે બાગમેં કયા ફુલ હયે સબ ડાલી ડાલી
વાલીને શાનને કયા બાગમેં હરીયાલી ડાલી
ગાલ હયે ગુલકે જયસે બાલ શુમ્બુલકે જયસે
જાલ ગેસુકે કયેસે ચાલ આહુકે અયસે
સુરત પ્યારી રંગત ન્યારી હીકમત સારી
તેરીજારી ઓ કુદરત દીખલાને વાલે-કાંતીલ

અનુશુંદરી

૧૧૬

સાહેબા સલુણા નાની નણુદલના વીરા,
લાલ લટકાળા મને (૨) આછા આછા ઘાટ ઘડાવો મારા સાહેબા,
સરખી સહચર મળી હાંસી કરેછે
લાજી મરૂંછું બાઇ (૨) વેલા વેલા શોનીડા તેડાવો મારા સાહેબા,
નાનુંછું નાથ એક ઝુમણું ને મહી ઝીણા ઝીણા હીરલા જડાવો,
નવ સેરો મોતાનો હાર મારા સાહેબા, જીણા જીણા લીલમ મુકાવો
જોગવાઇ જાસતી જો હોય મારા વાલમાં કંકણોને માણેક મઢાવો,
ગરીબ ધણીને બાઇ ઝાઝુ તે શું કહીએ બસ આટલેથી
મનવાલીને રહીએ
બાઈ સાબ મોટા એક પાણો માગી લઇએ—સાહેબા સલુણા

૧૧૭ ઉદય-ભાણ

શું નટવર વંસત થેઇ થેઇ નાચી રહયો
નાચી રહયો જગ નચાવી રહયો—શું
કોયલ મધુર મુરલી બનીછેટે નટવર કાન
વિરહ ઘેલી ગોપીગણું તજી નીકલી અભિમાન
રશીઆ વિનાની બની બાળાઓ બાવરી
વેણું વસંત ચિત્ત વીંધી ગયો—શું
શીતળ સુખકર પવનની લ્હેર ઘુમે ચોપાસ
જાણું રાધા કૃષ્ણ રાસ રમેછે ખાસ
વિધ વિધ પંખીના વેણ ઘુઘરી ધમકેરે
મહિ મહિ મેના નાદ ઝાંઝર ઝમકેરે
નવ પલ્લવ વાઘોધરી પંચરંગી સીર પાઘ
ફાગ લાગ સાધી રમે મદનરાજ મહાં ભાગ્ય
લ્હેરી લાલાથી રમે લલનાએ લાડમાં
પ્રીતી ગુલાલ લાલ છાઇગયો—શું

૧૧૮ અશ્રુમતિ

પધારો સૌભાગીનાર દાસી પ્રીતમ તુંજ પાયની
શુંદરી હદય હાર છાયા છબીલા તુજ કાયની
છો ભાગ્ય દેવી મમ ભામાં, રહ્યા હદય મંદીરે રામા
ભોળામારા ભરથાર, શાણા સીરસરદાર; દાસી
સદા પતિ પ્રીયાના અન્ન દાતારે, પતી દેતાને અમે ખાતારે,
રહીએ રતિવડે રંગ રાતોરે, વાહ વાહરે—મારા ભાગ્યના ભંડાર
રૂડીછું આ—મારા પ્રાણના આધાર—દાસી વીણા-વેલી

૧૧૯

પ્યારી દુલનીયાં મોરા મોહનીયાં
દિલ જનીઆં કામનીયાં
અલબેલીયાં ચીલીચાં સાહેનીયાં
ચંદ્ર બદનીયાં કામનીયાં
આઓ પીયાં મેરે મતવાલે
નયન લડાલે ભાલે એ અલબેલી
દેખના ક્યા આપ સચ કહેતે હય
સચ હય ગલેસે મિલ મોરી જનીયાં

ગુમાન-તારા

૧૨૦

એ..............માથે મટુકી લઇ જાઉં
પ્યારા લ્હેરી લાલાને દુધલડા પાઉં—એ
હું ગોવાલણ નાની નારી
પ્યારો મારો છે વિહારી
રંગે રમાડી રીઝાઉં—પ્યારા—એ-

વીક્રમચરીત્ર

૧૨૧

પ્રીતી પાતરની કરનાર, સરવે મુરખના સરદાર;
નીતીની પુણુ ગણો નાદાર, પીડા પામે અપરંમપાર-પ્રીતી
જેની સાથે જવતળ આવી, માત પીતા પરણાવે.
એને ત્યાગી નીર ભાગીનર, આપણી પાસે આવે-પ્રીતી
પતિસુખ પકવાન સરીખું, તૃપ્ત થયા નહિ તેથી.
ગણીકા ગન વચન સમગણવું—અરે થશે શું એથી પ્રીતી
શું એનાથી કારજ સરશે એ શું સારૂ કરશે.
સ્વાન સમાન સદા અથડાઇ મોત વગર તે મરશે—પ્રીતી.

લીલાવતી

૧૨૨

મોહન આવો મલપતાને પાઢો પ્રેમે પલંગ;
અંગ ફુલ્યા નવરંગ અમારા, રાય રમોને રંગ;
સલુણા સાહેબાજી હો મોરે મન મોહની લાગી રાજ.
આજ ભરી ભર રંગ તમોને લોટું છબીલા છેલ.
અઉદ બ્રહ્માંડ ચકીત બને એવા ખાતે બનાવું ખેલ—સલુ૦
એક છબી છે આપની એવી સુરજ ક્રોડી સમાય;
પારસ પરસી કંચન થાશું હર્ષ હૈયે ન સમાય—સ૦ જયરાજ

૧૨૩

(દશા આશી થઇ મારી—એ રાહ)

ફુટી મરજાદતો મારી, મુને લાગ્યો છે ધાકારી,—ફુટી.
સાસુજી કહું સાંભળો, મારા દુખની વાત
સાંજ સમે પાણી ગઇ, ઉપજી મારી ઘાત
મુને સંકટ પડયું ભારી, થઇ દુનિયા મુજ ખારી—ફુટી.
સરવરિયે પાણી ભરયું, બેડું લીધું શીર,
ચાલી ઘરભણી જેટલે, તાકી મારયું તીર,
ફુટી ગાગર તરત મારી, ભિજાઇ આ નવળ સાડી—ફુટી૦
સાંસો પડીયો મનમાં, કીધું કોણે કાજ
જોયું પાછું વાળિને નિશ્ચે ગઇ મુજલાજ
કુંવર જોતા દિઠા ધારી, જરૂર લજ્જા ગઇ મારી—ફુટી.
લજ્જા ભુષણ નારનું, લજ્જો સ્રીનું શીલ.
લજ્જા જાતાં શું રહે સઘળી જાયે ધીર
હવે કાયા તજુ મારી, જિવું શું મુખ દેખાડી—ફુટી.

૧૨૪

તુમહે દુગા મયવાકી ખબરીયા જાન,
મુઝે દે દો એ પ્યારી સુંદરીઆ જાન—તું૦
પ્યારી ચંચલ હય ન્યારી ન્યારી છળબળ
અએ જારે મુવે ચલચલ ન ગુલામકા કામહુ
અક્ષર કામ કરૂંગા, ખુશ અનજામ કરૂંગા,
બસ કુચ્છ કામ નહિ જા, ચલચલ ચોર કહીકાં
ચુપના કામ કહીતું કરબદ નામ નહી તું
હય નોકર બરતર અફસર તુજપર,
બદતર અજખર અફસર હમપર;—તુ.

૧૨૫ દીલ ફરોશ

બાતોમેં ઘાતોમેં માતકર ડાલા પ્યારી અંખીયોમેં જાદુભરા,
બડે આલીમહો કામીલ ઉસ્તાદજી
અજીવાહ સાહેબ મયહું તુમસે કમતર
ઉસ્તાદે કામીલહો તુમ મુજસે બહડકર
દીલમેં ગએ રોકી લગી હુએ મુહસે મેહેરકી બાત,
ચાર દીનકી ચાંદની હયે ફીર અંધેરી રાત,
તોપે વારૂ તનમન પ્યારી જાન સદા
દીલમેં મુહી મેહેરે મુનવ્વર હય રોશન ખુરશીદે જરનીગાર.

૧૨૬

બંસીવાલા આજોરે મારે દેશ
થારી સાંભળી સુરત પ્યારો બેરા—બંસી.
આવન આવન કહે ગયોજી કર ગયો કોલઅનેક.
ગિણુતાં ગિણુતાં ઘસ ગઇ મોરી આંગરીયારી રેખ.
સાવરીઆ રસીલા સલુણા
પીયાપે જીયાપે કરૂં એ નિશાર.
હમતો જોગી પ્રેમકેરે પ્રેમહ હમારો દેશ.
સુખ નહિ પાઈ પીયુકી તબલીનો આબેસ—થારી; બંસી.

સરદારબા.

૧૨૭

નહિ આવું કાનરે (૨) મારે ઘેર શામળીઓ મે માન છે
શોના રૂપાનું મારૂં બેડલુરે વ્હાલા પાણી ભરવામાં–મારૂ ધ્યાન છે.
રંગ રસ પ્યાલો પીતારે જાજો દોસ્તાની આદુ કાન છે.

સરદારબા

૧૨૮

જાગી જોગી જીવડા ભગવતનું ભજન કરી લે
ભુંડા ભમે છે ભુલીને શીદ ભ્રમણુમાં—જાગી.
ધન જાય જો બન જાય, જીવતર જાય જાય જાય.
સુખ સંસારમાં, ભલે આશામાં ફસે ફાસામાં
મારૂ મારૂ કરે તેમાં નથી તારૂ. તનબાર—ભુંડાં

સરદારબ.

૧૨૯

નકટી શરમા શરમાઓ નકટી શરમા
જાતું ઘરમાં ઘરમાંરે જાતું ઘરમાં
ભુલી ભરમાં ભરમાં ના ભુલી ભરમાં
જાણી મને લેવાઇ જાઉં એવી શું તારા ડરમાં ? નકટી.
આડી ફરમાં ફરમાં તું આડી ફરમાં
ફોકટ મરમાં તું મરમાં ફોકટ મરમાં
આગ્રા અવલી મતિ અંતરમાં, છાક છેકલી છરમાં—નકટી૦

જયરાજ

૧૩૦

બાળાં ભોળાંરે કુમારકા, પરણીને પસ્તાયાંરે,
પહેલા ફુલી થયાં ફાલકાં, હૈયડામાં હર ખાયાંરે;
ચાર દીન વહુ લાડકા, મનડામાં મલકાયાંરે
બન્યા એકદમ કાળકાં, અંતરમાં અકળાયારે,
મ્હેં તો જાણ્યું બાઇ ફુલડે પુજાઇ શું,
ખાજા જલેબી નિત્ય નિત્ય ખાઈ શું
મ્હેં આગલથી મનમાં ધારયું, માન રહી મરડાઇ શું
નણદીના વીરાને ઘડી ટીંગલાવી ભાગોળે ભુપાઇ શું રે
મોહન મળીયા વાતમાં વઢીઆ
નળીયા ખખડીયાં વાણી ઉચરીયાં (લે રાંડ દીવો)
મહે કહયું કે હું (૨)
ચડસમાં ચઢીઆ, ખુબ કકળીઆ
ઉંહુંનું ઓસડ ધોકા પડીઆ—પરણી
પરણ્યો પીટયો પરઘેર ભટકે ઘરમાં ન ખાવા પીવારે,
વરણાગીમાં વાંકોહીંડે, પતિ એવા કુલ દીવારે,
ઓશીઆળા બાઈરે હૈયેસા ઝાઇએ—પંડે પીડાઇએ
તોયે આ બાઇરે ધોકે ધી બાઇએ—પરણી

૧૩૧ ઉદય ભાણ

ચલ ઘોડે અસવારે ચલ ઘોડે અસવાર—ચલ
ટિકટિક ટિકટિક ઘોડા સટ સટ કોડા મારરે—ચલ
નાન કવાબ ઔર ભાજીજી સપર બેવડા બોટલ ચારરે—ચલ
બલ બલ જાનું, યાર બનાતું. દેખ મેરા સિંગારરે—ચલ

૧૩૨ સંગીન બકાવલી

કહાં સુલેમાં કહાં સીકંદર કહાં હયજમ અસ્આરે કયાં હયેદારા
યેસ બેકે સબખાક કેયે પુતલે બીગાડ ડાલે બના બનાકર.
જાગનાહો જાગલે અફલાકકે સાયે તલે,
હશ્રતક સોના રહેગા ખાકકે સાયે તલે,
ખાકકા પુતલાબના ઓર ખાકકી તસવીર હએ
ખાકમે મીલ જાયગા, ફીર ખાક દામ નગીર હએ
મુસા ફીરાતે રહે અદમકો યેક એસીનીંદ આગઇ ઇલાહી
કેજબસે સોએ—નફીરકે ચોંકે થકે હમ ઉનકો જગા જગાકર.

ફરણઘેલો

૨૬ પેરૂ કલોક તેવીજ જાતના નમુનેદાર પણ જરા નાની સાઇઝના અને જરા ઓછી શોભા મશીનરી સરખીજ કિંમત રૂ ૧૬—૦—૦

૧૩૩

મને રેંકાના રસીલા છેલા મુકો ને હાથ
ઓરા હુકાના છબીલા વ્હેલા મુકો ને હાથ
વ્હેરે જુકો અલબેલાં ઘેલાં આવું સંગાથ
મુકો કેડો
લાગ્યો નેડો
છોડો છેડો
સાથે તેડો
ભોળી નારી
કામણ ગારી
હું તો હારી
વાહરે પ્યારી–રેંકાના

૧૩૪ વીક્રમચરિત્ર

વાહેરમેનાં પ્યારી, તું ભારી કામણ ગારી
તિરછી નજર નાખે મારી લુચ્ચીના જુગારીરે–વાહેરે
મરવાની તૈયારી ત્યાં આતેશી લવારી !
છોડો છબીલા બીહારી આટેવ તોન સારીરે- વાહેરે
વાહેરે મેનાં પ્યારી, બલિહારી છે ખુમારી
ચાલે લટકતી મટકટી બંદલભાની નારીરે-વાહેરે

૧૩૫ વિક્રમચરિત્ર

અરે કોઇ આવો પીયાને મનાવો
મારૂ દિલડું ચીરી ખોલી બતાવો–અરે
અરે પીયા મારો નહી પ્રેમહાણનાં બાણ
તારે મનહું તું ચ્છછું તુમારે મન પ્રાણ
મને તપતીને નાહી તપાવો,
લાગી અગન બુજાઓ બોલાવો લોભાવો
પ્રાણ પ્રીયારી જાવો મારૂ

૧૩૬

જા જા રે શું રીસાય રસીલી, નજર મીલાવી લે (૨)
ચટ પટી ચીતમાં લાગી ચતુરા ચ્હેરો જોવા દે—
હીરા મોતી માગ્ય મધુરી, ઝાંઝર ઝુમણાલે
મદન અગન તનમાં લાગેલી તરત બુઝાવી દે—
સમતા નથી રેહેતીરે સલુણી મરમ વચન મુકી દે
કલ્પલતા છબીલી તુજ છાંયે પામર પંખી લે— ઉમાદેવડી

૧૩૭

સરકાર રજા દીજીએ, જામીનગાર હું;
મુદતપે ન આવે તો મેં ગુનેગારહું—સરકાર
ઇસકે બદલે શિર મેરાં, દેને તૈયાર હું;
યે બાત પેંની ઘાત કીજે, મેં અરજદાર હું—સરકાર
જાનો પહાડસિંહ યહ હાડાકા હૈ જાન;
બુંદિ જાને કું દિલ્લેશ, કરોગે ફરમાન—સરકાર

૧૩૮ ચાંપરાજ

મુજ ઉપર ગુજરી પીતા પાદશાહ જાણી,
હું હવે ગુણિકા નથી હાડાની રાણી—ટેક
એણે નથી દીઠું મુંજ મુખ, વાત છે સીધી;
હઠ ખરી આટલીવાર, વાતમાં લીધી—મુજ
આવ્યા છે જ્યારથી હાડો આપની પાસે
હું જત તપ કરતી નાર, રહીં ઉદાસ,—મુંજ
હું હતી મહેલમાં, પતિ ધ્યાનમા નારી;
એકદમ રાજાજી આવો ઉંગાડી બારી,—મુજ
મને કહયું તાહરે માટે, મુજ શીર જાએ
ધિક ધિક અબળાની જાત, પણુજ ખોવાયે—મુજ
મેં પગ નથી દીધો, બહાર બુંદી કોટાથી;
હું થઇ નાયકા નાર, આરોપ ખોટાથી—મુંજ
કરી કસોટી મુજ ભગવાન, તમાની દ્રષ્ટે;
મુજ લજજા રાખી નાથ, પહોચાડી કષ્ટે—મુજ
જો રાખી શરમ હું ના આવત, આપ ભુવનમાં;
મુંજ પતિ તણી રહી જાત, મનની મનમાં—મુંજ

૧૩૯ ચાંપરાજ

હૃદય રમકડું અજબ તરેહનુ, ફાવે તેમ રમાડો
ઘડી હસાવો ઘડી બોલાવો ઘડી ડરાવો, અને જમાડો
અરે વાહ શાહાબાશ—ઓય ઓય—
તન માલે મનગજ મ્હાલે,
માવદ ઇચ્છાએ હાળે,
વિષી અંકુસ સુખ દુઃખ આલે,
અલમસ્ત બનીને ચાલે,
દીલ ચોટીયું અભય અખાડે,
મસ કુરતી જંગલ ઝાડે,
વાહ વાહ—ઓય ઓય—હૃદય સરસ્વતી

૧૪૦

પામ્યો પામ્યો પદમણી આવીહો, જાણો તેની સફળ જીંદગાની
એક કટાક્ષે પાડેછે નરને, પછી નજર નહિ દેખે અવરને
દેહછટા દીએ દીપાવીહો, જાણો તેની
ચંપકવરણી વેણી વિશાળે વનિતા એવી વસંત કાળે,
ભાગ્ય થકી મળી મન ભાવીહો; જાણો તેની

૧૪૧ ત્રીવીક્રમ

મએ તો શીરફા હું દીવાના કયા માલ હએ જાન ગવાના
નસીહત આપ ક્યારકો આનકર સાહેબ સુનાતે હએ
બાવાબાને અલમમે કીસકો મરનેસે ડરાતે હએ
યે સચ કેહેતે હએ હજરત આપવાં સીરફ અજમાતે હએ
કહીં જાંબાજ અપને કમ્ભેલશેભી બાજ આતે હએ
કુચ્છ બાત નહિ મરજાના—કયા માલ
વહાંતો તનમે ખુદ બાકી હએ જાંને જાર થોડીસી
રરાતે હો કીસે તુમ ખીચકર તલવાર થોડીસી
મુજે ઇસ વાસ્તે હએ જીંદગી દરકાર થોડીસી
કે દીલમે રહે ગઇ હએ હસરતે દીદાર થોડીસી
એક ખેલ હએ ખુન બહાના—કયા માલ.

૧૪૨ દાગે-હસરત

કાનુડો ન જાણે મારી પ્રીત બાઇ અમે બાળ કુંવારારે—કાનુડો.
જળરે જમુંના હુંતો ભરવાને ગઇ તીરે
કાનુડે ઉડાડયાં આછાં નીર ઉડયાં—ફરરરરરરે—કાનુડો.
જમુંનાને કાંઠે વાલે રાસ રચ્યોછે
સોળસે ગોપીના ઝાલ્યા ચીર ફાડયાં ચરરરરરરે—કાનુડો.
હુંતો વરણાગી કાના તમારારે નામનીરે
કાનુડે તાણીને મારયાં તીર વાગ્યાં અરરરરરરે—કાનુડો.
બાઇ મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધરના ગુણ વહાલા
કાનુડે બાળીને કીધા ખાખ ઉડી ફરરરરરે—કાનુડો.

૧૪૩

ચંચળ ચતુરા ચપળ નયનથી ચીત ચમકાવતીરે,
મનહર મધુરી મન મટકથી નીત નવરાવતીરે,
પ્રેમી ડાળે હરનીશ ઝુલતી પ્રેમ પુષ્પની માળા ધરતી
પ્રેમી દેરાં પૂર્ણ પ્રસંગે મ્હાલતીરે—ચંચળ.
મદન કટારી તનપર મારી, જખમ કર્યો છાતીમાં કારી
ભમર કમળ રસમાં ભામા, ભરમાવતીરે—ચંચળ. —જગતસિંહ

૧૪૪

કોઇ હાલ કહો જાકે મેરી પરીકું સમજાકે—કોઇ
તેરી ખબરદે કોન મુજે ઔર લાવે કોન નીશાન
તુજે કહામેં પાઉં જાન એહીહે ધ્યાન રહા હએરાન—કોઇ
અએ પંખી પંખેરૂ ઉડ ફીરે તુમ જગે જગે પરદુર
કભી નજર પડી વેહુર સરાસર નુર જોહે મજબુર—કોઇ
સુનો સુનો એ બનકે દરખતકો સુનો મેરી ફરીયાદ
કહા જમામેરી સમશાદ, કરો ઇમદાર મહુબર બાદ.
અએ જમીન ફટજા જરાતું હટજા નજરપડે ઇસરાર.
પીહેવો દીલદાર ગુલે બેખાર મેરી ગમખ્વાર—કોઇ.
દુવા સલામો પચામમેં હયે જામે તેરા નામ
જહાં મીલે વો ગુલઅનદાસતું હે પયેગામ એહી યે કામ—કોઇ

૧૪૫ બકાવલી

દીવાના હું સહેદા હું તલબગાર હું તેરા
અએ જાને જહાં તાલીબે દીદારહું તેરા—દીવાના
જાઉં મએ કહાં અબતેરી દેવડીસે નીકલકર
રહેનેદે મુજે મંએ તો ગીરફતારહું તેરા—દીવાના
દેખા હએ ફકત તુજકો મહોબતકી નજરસે
ગર જુરમ હએ યે તો મંએ ગુન્હેગાર હું તેરા—દીવાના

૧૪૬ દાગે—હસરત

શી પ્રેમી શી પ્રેમી શી પ્રેમી શી પ્રેમી;
શાણી સલુણી દાખી પ્રીતિ રીતિ એ બોલી શા બોલો
એ ચાલી મધુરી મનહર શી મુખકાંતી;
નવ શીખ શી સુહાતિ નવ યૌવન મદમાતિ;
મુખ મંદ મંદ મલકાતી મૃગનેણી મૃદુવેણી.
નવીન રસીક યુવત ખીલતી પદમણી તણી;
ઘણી મન હરણી ચોટી નવેલી છટા છબી ચાતમાં
રમણી નમણી સુખદા તરૂણી. ગઈ હા એતો
ગઇ ચાલી ગઇ અહાહહાહા જગતસિંહ

૧૪૭

પીલે શરાબ મજેદાર મેરે યાર—પીલે૦
જાહીર દીલકો જોસમે લાવે,
રંજો હટાવ હજાર મેરે યાર—પીલે૦
દર્દ તમામકો ગરદ કરતહે
સરદમેં બહોત બહાર મેરે યાર—પીલે૦ શોભાગ્ય—સુંદરી

૧૪૮

ચલરે ગાગર ચલરે ગાગર જમુંનાજી જઈએ.
જમુનાજી રળીઆમણારે ગાગરધુમે-ચલરે,
પાણીડા જાઉં તો મને તડકો રે લાગે
સાહેબા ચંદરવા બંધાવો રે ગાગરધુમે-ચલરે,
શેરીએ ચાલું તો મને કંટોરે ભાંગે
સાહેબા ગાલીચા લાવોરે-ગાગરધુમે-ચલરે,

૧૪૯ રસીકમણી

કહું વાત હું વીગતે વીચ્યાર, વનિતાં? વખત વધું ન લગાડ
કર ધરીને કરવર પ્યાર, વનિતાં? વખત વધુ ન લગાડ
રંગે રમાડું, સંગે જમાડું, પ્રીતી ચખાડું રીતિ દેખાડું
રસમાં ડુબાવુ નાર, વનિતાં? વખત વધું ન લગાડ—કહું
વિધ વિધ સાડી, પહેરાવું દાડ।
કમખો ને ચાળી ને ચણીઓ ને નાડી
હાર હીરાના ને માળ સુંવાળી
ઝાંઝર ઝુમણું, મોતીની વાળી
ખવરાવું પકવાન, થાતું તો જાડી
પગમાં બે જોડાને છતરી લે કાળી
ચડવાને ગાડી ને ફરવાને વાડી
હું તારો લાડો ને તું મારી લાડી
હું તારો પાડો ને તું મારી પાડી
મીઠા મીઠા મેવાને જોઈ જોઈને લેવા
બહેરાજીના વીવાહ, નહિ ખાવાકે પીવા
તું ચાલને થા તૈયાર—વનિતાં—કહું

૧૫૦ મદન-વસંત

હું સોનારણુ મદમાતી થઇ ભગતાણી પંકાતી
રહું છું છેટે છણુકાતી ભલભલાને પાણી પાતી
નજર થકી હું નગર નચાવું વચનથી વશમાં લાવું.
ભગતપણાના પડદા પાછળ શા માટે શરમાવું—હું૦
કથા દેવના દર્શન કેરૂ બહાનું કહો ભાઇ કેવું,
હરવું ફરવું મોજ મઝામાં, કથન કોઇનું સ્હેવું—હું૦

૧૫૧ સતી-શુંદરબા

કેમ ખોલું પ્રીતમ ઘુંઘટો કેટલાક ઘું ઘટે ખુવાર થયા;
ખાઇ શુદ્ધ બુધ શરીરની મુજ નેત્ર હાલહવાલ થયા.—ટેક૦
હું રંક જાત વણીકની, તમે કુંવર મોટા રાજના;
શું લાભ ખોલે ઘુંઘટો, મુજ મુખ જોઈ સાંજના—કેમ૦

સદેવંત-શાવલીંગા

૧૫૨

વચન આપ્યુ તુજને, તુજ વીના પરણું નહિ.
જો ના કહીશ તું મુજને તો કટાર ખાઇ મરૂ અહીં
અકળાઇને તમે એટલા, નહિ થાઓ વશ બહુ રીશને
કુરબાન તુજ પરથી કરૂં, કાંઇ વણિક લાખ દશ વીશને-કેમ૦
ઉમેદ હોયજો તુજને, વરવા તણી મને વાલમાં;
ફરી બેસ ભણવા સાથ મારી, આવીને નિશાળમાં-કેમ૦

૧૫૩ સદેવંત—શાવલીંગા

(મોહેલે પધારો મહારાજ) એ રાહ.
વેહેલા ઉઘાડોને દવાર, સદેવંત વહેલા ઉઘાડો;
એકલી બીહું છું બહાર સદેવંત વહેલા ઉઘાડો-ટે૦

શાખી

છે મનથી તુજ મશ્કરી, જીવજ મારો જાય;
ઉભી રહું ત્યાં એકલી, તેમ તેમ હૃદય ચીરાય-સદે૦
માત પિતા મે પરહરયા, તજી નાતને જાત;
તમ અર્થે બની ઘેલડી, આવી મારે માજમ રાત-સદે૦
હવે હદ થઇ વાલમાં, દરશન દો ઝટ આપ;
શક્તિસહન કરવા નથી, તમ વીયોગ કેરો તાપ-સદે૦

૧૫૪ સદેવંત-શાવલીંગા

મામા આવો જુલમ દા સહન કરોરે,
કાં સહન કરોરે? શીદ દુઃખી ફરોરે
શાને માટે મન શોક ભરો ?—મામા.
આપ પ્રતાપે પહોચ્યું હું આપે
હાર ખાશું એમ નહિ આપ ડીલ ડરોરે—મામા૦
પ્રજા રીબાયે: દુઃખી થાયે.
કેમ તેની નહિ દયા લેશ ઉરધરોરે—શાને મામા૦
મારૂં કરણુને, લાવું ચરણમાં,
વીખી તોડી ફોડી નાખું તો ભાણેજ ખરોરે—મામા૦

૧૫૫ કુલીન-કાંન્તા

વીરા વેસ્યાના યારી, ઉભા અટારી, પેલા તમારા પ્રાણ
જાઓ થાઓ હૈયારી ભાભી અમારી બેઠા તમારા પ્રાણ
વિંછીનો આંકડો વેશ્યા છે વસમી, જો જો નથાયે જાણ
જાણશે તો ઝેર આણસે ઝાઝં. કરશે રાંડ રોકાણ

૧૫૬

પાણી ભરવા હું ગઇ તીરે, સાહેલીની સંગે.
આડા આવીને ઉભારે, કુવરજી નવરંગે,
જલ ભરવાં સરવે ગયાં, એ વાડી મોઝાર.
થઇ ઉભા દરવાન તે, બંને રાજ કુમાર;
રોકી રાખી સાસુજીરે, અમો સૌ પનિયારી
નામ પુછીને મ્હારૂંરે, કીધી ઠઠ્ઠા ભારી.
શરમાઇ ઉભા રહયા, શું અમ અબલા જોર.
વિનવણી કાંઇ સુણી નહિ દેખાડી નિજ તોર.
હઠથી અમે હાર્યારે આખર એક સાહેલી;
નામ દિધુંજ મ્હારૂંરે, ત્યારે દિધાં મેલી.

૧૫૭ માનસિંહ—અભયસિંહ

મજેહદારી ગીલોરી ભરી લાલીયાં.
ચાતુર હું નાર કરૂ નયારા બયેપાર
મેરે પાનોમે યાર ફસે શેઠ સાહુકાર અયસો જાદુ ડાલીયાં
ખાઉં ખીલાઉં મય બીડાં બનાઉં
લઓંગ ઇલાયચી ઔર છાલીયાં
શકર બીચ આઇ હમપાન બીડાં લાઇ
પકી પકી કલીયાં ગીલોરીયાં બનાઇ,
બડી મજાહ પાઇ જો રંગીલે કસુખાઇ
માનકો પાન હય જાનકો જાન હય
લેલો લેલો આવો આવો ગીલોરીયાં
ખાવ ખાવ હાં હાં રંગવાલીયાં

૧૫૮ લયલા

જબકે કલંદર બનબન ફીરકર બંદર લેકર આતે હય ?
તાલી બજાના નીસીદીન પલછીન બંદરકો બતલાતે હય,
તુને આકર કીયું દીખાએ મોહે બંનદરવાકા ખેલ (૨)
ભોલે ભાલે મનકો નભયા તોરા ખેલ.
ઇનસાનોને કેસે પાયા હએવાનોકા મેલ—તુને૦

૧૫૯ બકાવલી

ક્ષાનર દાદાર કાદીર સતાર ક્ષાતાર આલાકે બાર,
ગફ્ફાર જબ્બાર એ તોરી લલાકારી પેવારી બલહારી
આલમપર સરદારી, કાયમકી કીરતારી
તાપવારી પતીતતારે લાઓ રબ શરમ ધરમ રાખો.

૧૬૦

હજારો મેરે ટાનકા મોતી (બે વાર)
એ મોતી મેરે લાખ ટકેકા ધર છતીયનપર સોતી—હજા૦
એ મોતીકી મેરે છાબ ભરી હે, જળ જમુનાપર ધોતી—હ૦
એ મોતી મેરા કોઇ ઢુંડકે લાવે, આધા જોબન ઉસે દેતી—હ૦
અગલી બજાર મેને મોતી ખોયા પીછલી બજાર ખડી રોતી—હ૦
એ મોતીકું મેરે બાલ પરોયા આયનેમે જોતા—હજારો.
એ મોતીકે બદલે મોતી મંગાદે મોતી બીના નહી સોતી—હજારો.

૧૬૧

વ્હાલમજી સાડી ગુલાબી મંગાવો, પોલકા બનાવો મોતીડાં ટંકાવો
બંગડી બે હીરાની મોંઘી મઢાવો જડાવો—વ્હાલમજી.

સાખી

સુરતમાં જણાય છે ધુતારાના ઢંગ
જેવો વાનો પુરશો તેવો ચડશે રંગ
હાંસીના હુલાસમાં રસીલી તારી રીસાઇએ—વ્હાલમજી

૧૬૨ જુગલ—જુગારી

દશા આ શી થઇ મારીરે કરમની છે ગતી ન્યારી—દશા૦
રમતાં રાજ મેહેલમાં, વસતા સુખ મોઝાર,
સેવામાં હાજર હતાં દાસી દાસ હજાર,
ભોગવી આજ લાચારી પડયો વનમાં હું આજારી-દશા૦
ફુલ સૈયા પણ જેહને કઠણ લાગતી સ્હેજ
સુતી છે પથ્થર તણી ધરતી ઉપર એજ
મહારાજાની કુમારી દુઃખી છે બહેન મુજ પ્યારી—દશા૦
તરસ્યા ભુખ્યાંને અમે દેતાં પાણી અન્ન
ટળવળીએ આ વન વીષે ભુખ્યાં વિણ ભોજન,
પીવા મળતું નથી પાણી, રહુ કેમ ધીર હું ધારી – દશા૦

૧૬૩ કનક—તારા૦

કામણગારી નારી કહેને મને વાત તારીરે,
છેલ છબીલા છબી ફાંકડી આદીસે અદભુત
ગુણહીણો ગામડીઓ બુડો એતો ભમતો ભુત—કામણ૦
ચતુર વીચીક્ષણ તું ચતુરાને ઘણી મુરખ સરદાર
[illegible]

૧૬૪

બટવા ગુંથન દેરે મીઝાજવા—બટવા૦
આજ મોરે બાલેકા બાળા જોબનવા—બટવા૦
ચીકને મેં ચીકના પીપળકા પતવા દુસરા ચીકના ઘી
તીસરા ચીકના ગોરીકા જોબના, યારોકા લલચાય જીવ—આજ૦
નદી કીનારે પલંગ બીછાયા, પાયા ડુલ ડુલ જાય
કીસ પાપીકી નજર લગી મેરા પરદા ખુલ ખુલ જાય—એજી૦
નદી કીનારે બગલા બેઠો; ચુન ચુન મછલી ખાય
બડી મછીને ડંખજ મારા તલપ તલપ જીવ જાય—આજ૦

૧૬૫

બળુંછું પ્રેમ આગમાં, મને કોઇ બચાવોરે
કોઇ બચાવોરે, મુને કોઈ બચાવોરે—બળું૦
કોઇ બચાવોરે, બેની મારી વારે ધાવોરે—બળું૦
હેરાન હું બે ભાન છું મુને શીદ સતાવોરે,
પ્રીતમ પરદેશી થતાં ઉઠી અંતર આગ,
આભુષણ ભુસણ દીસે જાણે ઝેરી નાગ.
દીલદાર હૈયા હાર મારો કોઇ મીલાવોરે—બળું છું૦

૧૬૬ માધવ વિલાસ

અજબ નગરી, આછે અંધેરી, થાકયો દઇ હું સઘળે ફેરી;—અજ૦
દીએ કોઇ ન જવાબ, અમથો દેખાડે રૂવાબ,
ઉંઘી મારે ઉલથાપ, જાઉં અંદર થેકી લીએ ઘેરી;—થાકયો૦
અરે ભાઇઓ દરવાન,
અએ કોન હએ હેવાન? તું કોઇ આદમ યા શયેતાન
ગવાર નીંદ તુને ગમાઇ મેરી થાકયેઃ.
આજી લીજીએ યે હાથ,
અરે ભાઇ જીલામત ચલ ચલતું મેરે સાથ,
અબ તેરી હમારી મહોબત ઠએરી—થાકયો૦

૧૬૭ માનસિંહ—અભયસિંહ

મુતો મારવાડ સો બનીયોરે, મુંબઈ શેરસું આયો;
મારવાડસે નીકલ્યો જબતો પાઘમે નહિ થો જુતો.
ધાસ લેટકી ફેરી ફરકે પીંજરા પોલમેં સુતો—મુતો.
વ્યાજ બટારો ધધો કરકે, પૈસા પોંચ કમાયો

૧૬૮

મળી કોણુ એવી રસ્તે જાતાં છેલ્લા કામણગારી.
લટકાલી, ચટકાલી, મારી મોહ કટારી,
શાણુા સલુણુા થઇને તમે, લપટાણુા કયાં સ્યામ.
બોલો બોલો બટક બોલકા, ભુત બન્યો સુંકામ.
જાઓ જાઓ શીદ આવ્યાં આહીં, છોડી છબીલી જાદુવાળી,
વહેમવાળી, આળભાળી, શું જારી, તે ધારી.
જાણ્યું જાણ્યું ડાપણુ સઘળું ઠગ વીશું :
ભોળી ધારી—મળી૦

૧૬૯ સરસ્વતી

(માલ તાલ દાદરો.)

સીદ અકલાવો સતાવો હું છું રંક, જુઓ જરો દીલપર ધારીરે
આજારી નાદારી લાચારી ગમખ્વારી આવારી છે મારી સાથ
હું વારી ગઇ હારી દુખયારી છું ભારી નોધારી અહી અનાથ—સી.
છુ તનથી છુ ધનથી છું મનથી, છુ જનથી
સાજનથી બહુ વનથી દુર
માતાથી પીતાથી ભ્રાતાથી દાતાથી નાતાથી નચડયુ નુર—શીદ૦
બીચારી વીચારી લ્યો તારી કર ધારી.
દીલધારી આમારી આજ
પ્યારાને મારાને આંખોના તારાને જાઉ છું મળવાને કાજ—સીદ૦

૧૭૦

ચતુર ચતુરા પેલી ચાંદનીજો, રંગીલા રસીલા રસમાં રમીલ્યો.
રમણીક સ્થિરવાળુ જળ, કિરણો વિમળ ખીલવે કમળ
પરાણે જાણે ઘુંઘટપર ખોલે પ્રીતમજો,
કેવો પ્રાણુનાથ, લુચ્ચો નીશાનાથ
હજારો સંગાથ, ઉભો બીડે બાથ;
પ્રીયા તુ કમળ એક મારે તો—ચતુર.

૧૭૧ ઉમાદેવડી

આમ કેમ કરોછો મશ્કરી.
અમે વણિક આપ છો લશ્કરી.
લાગ્યું મન આપમાં મારૂં
આપ અંતર કેમ નિહાળું
તમે બોલો-મન ખોલો
અલે ગામ ગામ ગામ

૧૭૨

મેલી દેને મમતા માન આખર આવશે અવસાન
જાણીલે જગત જંજાળ જ્ઞાની થઇને ભજ ગોપાળ
ભમતો શીશ કપરો કાળ વરવો વેશ રૂપ વીશાળ;

૧૭૩ શાખી

સરજી આ સંસારમાં સમજ્યો નહિ સતસાર,
ફોગટ ફુલ્યો ફંદમાં એળે ગયો અવતાર,
જાણ્યા નહિ જગદીશને, નીરખી નજરે નાર,
હારી બાજી હાથથી પામ્યો નહિ ભવપાર,
જમડા જાશે ભક્ષી જાન આખર આવશે અવશાન—મેલી.
મોટા મોટા ભુપ પ્રચંદ જેની કીર્તિ છે નવખંડ
જેના દેવના જે દેવ, કરતાં સદા નીશદીન સેવ.

૧૭૪ શાખી

સીતા પતી અરી ચઉદ ચોકડી રાજ્ય કર્યું વીસ્તાર
આખર તે પણ આવીયો કાળ મુખ નિરધાર
રઘુરાયને ધર્મ ધુરંધર ન મળે કાંઇ આકાર
છપન કોટી યાદવ સાથે, ગયા કૃષ્ણ મુરાર
પાંડવોનું ક્યાંછે સ્થાન, આખર આવશે અવશાન—મેલી.
ક્યાંછે શુંરાની સમશીર, ક્યાંછે ધરણી પતી રણધીર
ક્યાંછે પાર્થ કેરૂં તીર, ક્યાંછે કર્ણ દીન કરવીર

૧૭૫ શાખી.

જનમે એટલા જાયછે, નામજ તેનો નાશ
ભજન કરી ભગવાનનું, કાપીદે જમ પાસ
મમતા માયાકે રીત નથી, તજીદે મોહ આશ—મેલી.

૧૭૬

અલબેલીના ભરથાર, તમો ચાલો,
હાય હાય નખરાલી નાર, તું લટકે મટકે હું બેજાર-
છબીલીના છેલા યાર;—તમે.
વહા? છેલા એમ દીલદાર તું છો આહા? ઇંદ્રપરી અવતાર
રસીલીના રસિક સણગાર; તમે-
ચાલ રંગે જમાડું રાજ, પ્રીતી રસમાં ડુબાડું આજ
ઓહો સફળ આજ સૌકાજ. મેરૂં મારો શીરતાજ છબીલી.

૧૭૭

ધીરી ધીરી સુંદરી જરા ધીરી, તારા લાંસે લીધીછે ફકીરી સુંદરી
નયન મીલાવો પ્યારી, હસી બોલાવો, આપીશ આખી અમીરી-
ધીરી ધીરી.
રૂપે રીઝાવું કહેતો સોને મઢાવું દુર કરતું દીલગીરી એજીદુર-ધીરી
ધીરા ધીરા કુંવર જરા ધીરા
સગા માડીના જાયા ઓ વીરા-કુંવર જરા-
જેવી પોતાની તેવી નારી પરાઇ
પર સ્ત્રી પર ભવની પીડા
રાવણુ રોલાણો, દુર્યોધન દબાણો
કી ચકના થયા ચીરા, કૈયા કીચકના—ધીરા ધીરા.

૧૭૮ મોહીની-ચંદ્ર

અતિ પ્યારા, પતિ મારા, કયાં ગયા;
ગતિ ધારા, તજી ન્યારા, શું થયા,
આવ્યા હળવે મુખ મલકાવી, છળ બળથી મુજને સમજાવી
દઇ દર્શન મન હરયું હરખાવી, પ્રીત પરસ્પર પણુ પરખાવી,
લલચાવ્યાં લાલે કોઇ આવી,
સ્વપનામાં દીધાં ભરમાવી,
શું લો ભાયાં બા બા બા બા,
એ સતાયા જા જા, કરે દીવો ધરી જોને ફરી ફરી,
પતી મારા કયાં ગયાં. દેવયાંની

૧૭૯

(કાંઇ ચેટક લગાડી છબીલી એ રાહ)

જીસકા જાની જીશકા જાની જુદા હો જાવે
ઉશકે આશકકુ નીંદ્રા ન આવે
ઉંડાશા કુવા પતાલ જલ પાની દેખુ... જીયા ગભરાય
સો મેરી જાન દેખુતો જીયા ગભરાય ઉસકે
ઉંચી અટારીઆ ચંદનકી બારીયા
ચડુતો જીયા ગભરાય
સો મેરી જાન ચડુ તો જીયા ગભરાવે ઉશકે
આરા જોબનયા પ્યારી સુરતવા, દેખુતો જીયા લલચાય
સો મેરી જાન દેખતો જીયા લલચાવે ઉશકે

૧૮૦

દેખ દેવલકા પાયા પ્રાણી આ દેખ દેવલકા તું પાયારેજી
માટી અગન ઓર પાની પવન યે તત્વ ચારકી હે માયારેજી
શાયા કુદરતકા ભેદના પાયા હું તો બુદ એક સેજ ભયા પ્રાણીઆ
દશ દરવાજેકા દેવલ બનાકર આપી આપ સમાગેરેજી
ઘડી કેમ ઓર પહેર બજતરી અનહદ બાજ બજાયા પ્રાણી
એરે દેવલપર રખ ભરોશા કયું લાલચમેં લપટાયારેજી
રંગ પતંગસે કાયા બની હે વામે કુદરત ભેદ રચાયા પ્રાણીયા
નાથ નીરંજન બના કારીગર રંગ કુદરત ભેદ રચાયા પ્રાણીયા
અનેક બાજે નહી સુતન એક સુરતા ધ્યાન લગાયા પ્રાણીયા
જવ દરવાજે ઢાલી દેખ ફીર દસમે દવાવ જબ આયા
બજે ખંજરી તાલ મંજીરે વામે સુરતકા તાર લગાયા પ્રાણીયા
અનહદ સુરકી જોત દેખકર દીલ ભયેહી સમાયાજી
ગ્યાની પુરશકી ચરન શાશધર–કાદરને ગુન ગાયા
પ્રાણીયા દેખ દેવલકા પાયારેજી ૧૮૧

સઇયાંરે રોકો ન મોરી ડગરીયાં કાલી કાલી જુલફેપે જીયા
મોરા તરસે તક તક મારે નજરીયાં હો મોરે સઇયાંરે
તેલ લગાલે ફુલ લગાલે ઓર મુશાલેકી ટોપીયાં હો મોરે સેયાં
શઇયાંરે મુશલમાનકો બીરતી ભરતહે મોકુ રખાદે કહરીયાં
શઇયાંરે રોકો ન મોરી ડગરીઆં ૧૮૨

(ગરબી તાલ હીંચ)

નંદકુવર બનસી વાલારે મોહને લાલ વાલા. ટેક
હુરે જવુંછું તારી માલારે મોહન
એવી મોહન તમે મોહની કીધી સુદબુધ મારી હરી હરી લીધી મો૦
કીરપા કરી મારે મંદીરે આવો પ્રેમના પ્યાલા મને પાઓને મોહન૦
જઇને મથુરામાં નેણો લગાડયો કુબજાને મન તમે મોયારે. મોહન૦

સમાપ્ત.

વાંચવા લાયક પુસ્તકો.

	રૂ.	આ.
માનસિંહ—અભેયસિંહની વારતા	૦	૬
પૃથુસિંહ પરમાર અને સતી મેના	૦	૧૨
બાગો બાહરે ગુલશન	૦	૨
ગુલઝારે ગુલશન બીજી આવૃતિ છપાય છે	૦	૨
ખંભાતનો ખુની	૦	૮
બત્રીશ પુતળીની વારતા...	૧	૪
ચિતોડનો ઘેરો અને અનીતિના માઠાં પરિણામ ...	૦	૩
રામાયણ ગીરધર કૃત	૦	૧૨
કાવ્ય દોહન ભાગ ૧-૨-૩	૦	૧૧
બાદશાહ અને બીરબલ ૧-૧૨	૦	૧૨
રમણ-તારા	૦	૧૨
કાલીદાશ ભાગ ૧-૫	૦	૮
ઠાકોર અને કમળાવતીની વારતા... ...	૦	૬
જેબ પરમહંસ	૦	૧૨
હાર અથવા મધુર મનહર બીજી આવૃતિ છપાય છે	૦	૪
બાવન વૈશ્નવ વારતા	૧	૮
મહાભારત ઇચ્છાશંકર કૃત	૨	૮
ધોળ તથા પદ	૦	૪
ગરબાવલી મોટી	૦	૪
બહાદુર બારવટીઓ ને બાળકનું ખુન	૦	૪
ભરથરી નાટક મોટો	૦	૮
હલામણ	૦	૮
રાણકદેવી રાખેંગાર નાટક	૦	૮
પૃથુરાજ ચૌહાન નાટક	૦	૮
પૃથુરાજ ચૌહાન વારતા	૧	૪
ઉપદેશ ચીતામણી	૦	૮
છોટમ કૃત	૦	૮
બાલા મનજીની વારતા	૦	૮
ભગવત ગીતા	૦	૮
યોગ વાશીષ્ઠ	૧	૦
અમુલ્ય રત્નનો ભંડાર અને સુંદર બાગ કીંમત ...	૦	૬
હાતમ તાઇ	૦	૫
ચારદર વેશ	૦	૫
જગનામું મોહમદ હનીફ	૦	૬
ઝવાઝર હીંદ	૦	૬
અમૃત સાગર	૨	૦

ભપકાના ભરોંસા ઊપર કદી પણ ભુલતા ના.

ઘડીઆલો ! ઘડીઆલો !! ઘડીઆલો !!!

હરીફાઈના મેદાનમાં માલના ઊઠાવની ચાલતી લડાઈ.

નવો માલ ! ટકાવ માલ ! સસ્તો માલ !

માલનો ગંજાવર જથ્થે

હમણાજ આવી પહોંચ્યો છે.

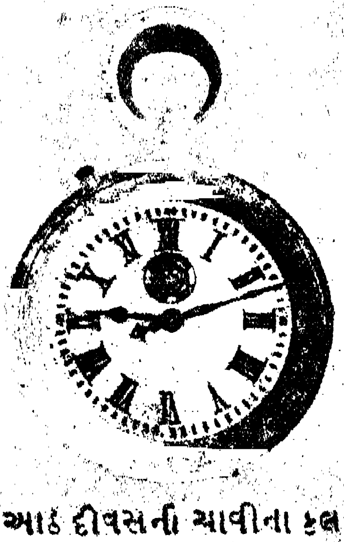
અમારો માલ કદીપણ પાછો ફરતો નથી.

ફક્ત એકજ નંગ વાપરવાથી ખાત્રી થશે.

લશકરીઓ, શેલજરો, શેલરો, વગેરેના વપરાસ

મજબુત અને ટકાઉ પુરવાર થયેલું.

રાસ્કોફ સીસ્ટમ રેજીમેંટ વોચ.

કીંમત રૂ. ૪।। ગીલીટ મશીન રૂ. ૫

ગ્યારંટી વરસ સાત સાથે.

ઇનામ ! ઇનામ !! ઇનામ !!!

આ રાસકોફ સીસ્ટમ ઘડીઆલ કોઇપણ ઠેકાણે હમારા ભાવથી ઓછી કીંમતે મળે છે. એવી હમારી ખાત્રી કરી આપનારને પૈસા પાછા આપવા ઉપરાંત એજ ઘડીઆલ બક્ષીસ.

૭ નંગ સામટા ખરીદનારને એક નંગ મફત,

આઠ દીવસની ચાવીના કલાકો **કીંમત રૂ. ૭ થી ૨૪** સુધી ટાઇમપીસો તેમજ દરેક જાતના વોચીસો હમારે ત્યાંથી કીફાયત ભાવે મળે છે.

બહાર ગામના ઓરડરો વી. પી. થી. બજાવવમાં આવે છે.

વધુ વીગત માટે ચીત્રં સાથનું પ્રાઇસ લીસટ અરધા આનાની ટીકીટ મોકલી મંગાવો.

ઠેકાણું [illegible]